Mantenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2015./2. szám

„Te vagy az én erőm, rólad zeng énekem. Erős váram az Isten, az én hűséges Istenem!”

Zsolt 59,18

Köszöntöm a kedves Olvasót!

Pünkösd közeledtén küldjük nyomdába lapunkat, s mi sem természetesebb, minthogy most is az az imádságunk: „Bárcsak kísérné Isten minden egyes otthonba, hogy a benne levő írások, bizonyságtételek eljussanak az olvasók szívéhez!” Az elmúlt két hónapban több helyen is jártunk, gyülekezeteket látogatva, interjúkat készítve Szatmárnémetitől Pozsonyig, Ákostól Mátészalkán keresztül Miskolcig. Különös öröm volt az a sok személyes visszajelzés, ami műsorainkra és lapunk olvasására, továbbadására vonatkozott. Éppen időben érkezett írásokról, gyógyszerként hallgatott, vagy olvasott műsorokról, írásokról hallottunk, és sokan biztosítottak minket arról, hogy imádkoznak értünk.
Köszönet minden imádságért, adományért, minden kézzel fogható, vagy nem fogható támogatásért. Tudjuk, és ez nagy kegyelem – amint arra igen-igen sok levélíró emlékeztet minket ezt az igét idézve –, hogy a mi „munkánk nem hiábavaló az Úrban!”
Ehhez a laphoz is kívánok sok áldást, s örömmel bocsátjuk útjára a meghallgatott imádságokról szóló bizonyságtételeket…

Kulcsár Tibor

Füle Lajos költő, aki verseivel sokakat vigasztalt és tanácsolt a keskeny úton, április 19-én vasárnap megtért Teremtőjéhez.

Por lesz a por, s így jó, a lélek él!
Egy mondat már a múlt:
A LEGMÉLTÓBBAT szolgálhattam én
– m é l t a t l a n u l.

(Füle Lajos)

ISTEN MUNKÁLKODOTT

Egyik nyári estén elvették az áramot, és mivel hosszabb ideig nem volt, valamivel el akartam foglalni magam. Van egy rádióm, ami elemmel működik. Ahogy kerestem a sötétben az adásokat, meghallottam egy prédikációt magyarul, amit én addig nem hallottam. Megjegyeztem, hol foghatom az adást, és mivel nagyon tetszett a műsor, azóta a Mera rádiót – ha van rá lehetőségem – meghallgatom. Sokat tanultam, épültem ezekből a műsorokból.

Én is részt szeretnék venni az új pályázatban: Meghallgatta esedezésemnek szavát.
Férjemmel 1978-ban kötöttünk házasságot. Két leányunk született. Férjemet 1994-ben súlyos baleset érte, és azóta – mivel a feje sérült – nagyon sokat betegeskedett. A kórházakban sokszor megfordultam, volt, hogy mellette kellett legyek hetekig. De mindig úgy éreztem, a jó Isten mellettem van. 2004-ben fejének mind a két oldalát megoperálták, vérrögöt távolítottak el onnan. Míg én az idegsebészeten ápoltam férjemet, leányom Spanyolországban várta első gyermekét. Mellette kellett volna legyek, mert császár szülésre készültek. Ugyanakkor a férjem súlyos betegséggel feküdt a kórházban, mit tegyek? Odamentem az ablakhoz, és zokogva imádkoztam, hogy Istenem tégy csodát, hogy elmehessek a lányomhoz a távolba, mert nagy szüksége lesz rám. Úgy jöttünk haza a kórházból, hogy mindenki nagyon sajnált, mert férjem rémes állapotban volt. De az imádság nem szállt a porba, mert idehaza férjem állapota napról napra javult. Tudtuk, hogy nem lesz soha olyan állapotban amilyen volt, de mikor elmondtam neki, hogy el kell menjek a lányunkhoz, mert Terit császározzák, azt mondta, menj csak, én majd el leszek. Isten munkálkodott, és elmehettem lányunkhoz, megszületett az unokánk. Ennek már 10 éve. Azóta férjemet elvesztettem, 4 éve vagyok magam, de nem magányosan. Gyermekeim is haza költöztek a közeli faluba, én meg a nagyobbik leányommal, vejemmel és két fiúunokámmal lakom. A falon van egy kép: *Hívj segítségül engem a nyomorúság idején. Én megsegítlek téged és te dicsőítesz engem. Zsoltárok 50,15* Megértettem, ha az Úr meghallgatja és teljesíti is imánkat, elvárja, hogy hálát adjunk neki mindenért, és dicsőítsük Őt. Hát mondhatom, hogy csodát tett velem. „Meghallgatta esedezéseimnek szavát.” A sok szenvedéstől volt rá eset, hogy sokszor mondtam: Istenem, nem bírom tovább, de egyszer a fodrász szalonban megtaláltam ezeket a sorokat az asztalon egy újságban: Uram, add, hogy változtassak amin változtatni lehet, add, hogy elfogadjam úgy ahogy van, amin nem lehet változtatni és adj bölcsességet, hogy különbséget tudjak tenni a kettő között. És akkor rájöttem, hogy nekem ez a sorsom, így kell elfogadnom türelemmel és nem zúgolódással. Isten segítségével sokkal könnyebbek a keresztek.
Sajnálom, hogy a falunkban senki nem fogja a Merát, mindenkinek ajánlom. Zavarják, de én jól fogom.
Még egyszer köszönöm az Antenna újságot, és hálás leszek érte, ha még küldenek, másokkal is megosztom. Örülök, hogy Sanyó rádiómat nem zavarják, szeretném ha mindenki épülne az istentiszteletekből. 55 éves vagyok, de bánom, hogy eddig nekem senki nem mondta, hogy van ez az adás. Isten áldását kérem továbbra is munkáikra, és bízom benne, hogy a magok, amit elvetnek, jó talajba gyökereznek. Adja Isten, hogy az én szívem családommal együtt jó talaj legyen, melyben minden jó megfogan és gyümölcsöt hoz, hogy egykor felemelt fővel állhassunk meg ítélő bírónk előtt.

E. Erzsébet,
Jud Bihor, Románia

A szerkesztő kincses-ládájából...

„Munkátok nem hiábavaló az Úrban” 1Kor 15,58

Amikor kilenc évvel ezelőtt azért imádkoztam, mi legyen a keddi műsorok sorozat címe, nem gondoltam, hogy én leszek az, aki a hitem mellé egyre több tudományt „ragaszthatok”. Mindig élt bennem a tudás-szomj, de a megtérésem óta a Biblia, Isten Igéjének megértése lett a legfőbb vágyam. Amióta műsort szerkesztek a Merában, nagyon sok új ismeretre tehettem szert a „Növekedjetek az ismeretben” keddi műsorai által.

Bevallom, az Ó- és Újszövetség csodálatos egységét, tartalmi összefüggéseit Végh Tamás „Ábrahámtól Jézusig” című üdvtörténeti sorozatából értettem meg igazán. Az azóta már könyvben is megjelent igehirdetések előszavából őt idézem: „Isten egy embert, egy családot, egy népet kiválasztott, hogy a pogány tengerben, amibe süllyedt az emberiség, kijelentse magát. Így bemutató tanítást végzett, hogy kicsoda Ő, és mit jelent Hozzá tartozni, Neki engedelmeskedni vagy engedetlenül élni. Hogy megismerje a világ az egy, igaz, élő Istent, és így ennek a népnek keretében megszülessék minden népek megváltója, Jézus Krisztus. Ez a folyamat maga az üdvtörténet, amelyben Isten az ember megváltását készítette el.”

A másik ilyen nagy lélegzetű keddi sorozat a Dániel könyvének magyarázata, amelynek próféciáival kapcsolatban sokféle magyarázatot olvastam már. Ittzés István lelkész testvérünknek megadatott, hogy a mai ember számára is érthetően és világosan magyarázza el mindazt, amit ebből a prófétikus könyvből megérthetünk. Jelenleg a reformáció alapjául szolgáló Rómaiakhoz írott levelet elemzi hétről-hétre, amire reménységem szerint nemcsak nekem van szükségem; mai ezoterikus világunkban annyi téves tanítás zavarja meg még a hívőket is, hogy nagyon fontosnak érzem a kiválasztás, az üdvösség alap kérdéseinek Isten Lelkétől vezérelt magyarázatát.

Szívesen gondolok vissza a lelkes, fiatal teremtés kutatókra, akik az evolúciós elméleteket sorra cáfolták és munícióit adtak nekem is, hogy az ezzel kapcsolatos gyakori vitákban helyesen érvelhessek. Az elmúlt évek sok-sok keddi műsorának tanítóit, igemagyarázóit ebben a cikkben nincs módom név szerint felsorolni, de mindegyiküknek nagyon hálás vagyok!

A műsorok szerkesztése azt is lehetővé tette számomra, hogy – leveleiken keresztül – sok hívő ember sorsába pillanthattam be. Hűséges levélíróink bizonyságtételei, beszámolói sokszor csaltak már könnyet a szemembe. Súlyos betegségek, próbák, emberi tragédiák között is felragyogott az Urunkba vetett hit megtartó ereje, szeretetének csodája. Nekem, akinek megadatott minden lehetőség a tiszta tanításra, – hiszen Cseri Kálmán gyülekezetében térhettem meg és növekedhettem –, a Merába érkező levelek nélkül nem tudnám, hogy sok hívő testvérem számára a mi adásaink jelentik a tiszta igei táplálékot. Van olyan hely például Kárpátalján, ahol többen is összejönnek az ige hallgatására annál a testvérnél, akinek megfelelő rádiója van. De ugyanezt mondhatom el az itthoni, az erdélyi, délvidéki, felvidéki hallgatóink beszámolóit megismerve is. Idősek otthonából, szórvány területekről olvasom leveleiket, és sokszor elszégyellem magam, hogy milyen kiváltságos helyzetben vagyok. Ezzel kapcsolatban személyes élményem is van, hiszen a valamikori reformáció bölcsőjének nevezett Dél-Baranyában járva szembesültem azzal, mit jelent missziói lelkésznek lenni a szórványban. A fiatal lelkész házaspár teljes odaszánása, hűsége nagyon meghatott. Elmehettek volna már jobb körülmények közé, de ők ide kaptak elhívást. A régi „dicsőséget” már csak a református templomok tanúsítják, a kihalóban lévő falvakban 1-2 embert látogatnak vasárnaponként.

Sokáig hatása alatt voltam egy „véletlen” találkozásnak. Éppen műsort szerkesztettem, amikor bejött egy fiatalember, aki Kárpátaljáról érkezett haza a szüleit meglátogatni. Kiderült, az itteni teológián ismerkedett meg egy kárpátaljai lánnyal, szerelem szövődött közöttük, s amikor végeztek, nem Magyarországon, hanem Kárpátalján vállaltak lelkészi szolgálatot. A fővárosi élethez szokott fiatalembernek nem lehetett könnyű az ottani körülményeket megszokni, de Isten akaratának engedelmeskedett. Ő is arról számolt be, milyen sokan hallgatják a Mera adásait, hiszen vannak olyan területek, ahol nincs magyar nyelvű gyülekezet. Az Antennát pedig kézről-kézre adják, alig várják, hogy megérkezzen.

> *„elámulok azon, hogy az igehirdetések ma is épp olyan aktuálisak, mint amikor elhangzottak”*

A csütörtöki „Kincseink” című műsorba gyakran válogatok archívumunkból. A több évtizeddel ezelőtti igehirdetők közül sokan hazamentek már Urukhoz, de újra és újra elámulok azon, hogy az akkor elhangzott igehirdetések ma is épp olyan aktuálisak, mint amikor elhangzottak; bizonyítva Urunk szavának örök érvényességét!

A feltoluló lelki élmények közül nehéz válogatni, de az írás terjedelme erre kényszerít. Azért még meg kell említenem azokat a bizonyságtételeket, amelyekben súlyos alkoholisták, drogosok, az öngyilkosságig eljutó emberek vallanak arról, milyen módon szólította meg őket az Úr Jézus, és építette fel a romokból az életüket – ezek a vallomások mindig megrendítenek, hiszen a magam konszolidált családi és gyülekezeti életében nem nagyon találkoztam volna ilyen sorsokkal. Ezek a legnagyobb mélységeket megjárt emberek újra és újra felragyogtatják előttem Isten szeretetének és hatalmának felfoghatatlan csodáját!

Zika Klára

HIDD EL, AMIT KÉRSZ!

Egyéves házasság után Dunántúlra jöttünk lakni, az Alföldről (340 km). Mivel igen kevés pénzünk volt, így csak egy kis tanyát vettünk szoba-konyhával. Hűségesen jártunk egy kis gyülekezetbe, ahol igen kedvesen fogadtak. Kéthónapos kisgyermekünk volt. Mivel én hét évet közszolgálatban dolgoztam, nehezen viseltem az egyedüllétet. Férjem reggel elment dolgozni, és csak este jött haza. Távolabb a házunktól egy idős házaspár lakott, és én sokszor felkerestem őket. Nagy tisztelettel fogadtak. Megismerkedtem a gyermekeikkel is, annyi idős lányuk volt, mint én, és a gyermeke is az én gyermekemmel egy korú. Nyáron dolgozott, és a kislányát a nagymamára bízta. A nagyszülőknek sok elfoglaltságuk volt – jószágok, földek stb –, ezért megkértek arra, hogy minden nap tíz órakor menjek át, etessem meg a kislányt, és tegyem vissza a kiságyba, míg a mama hazajön a jószáglegeltetésből. Én ezt egy pár hónapig örömmel tettem. Megbecsülésben volt részem, és ez nekem sokat jelentett. Egyik délután átmentem a kisgyermekemmel, és a két idős embert igen nagy szomorúságban találtam. Érdeklődésemre nagy nehezen azt mondta a néni, hogy adjam vissza a pénzt, és nem fog a rendőrségre menni. Itt megjegyezni kívánom, hogy a lányuk férje is rendőr volt.

Meglepődtem, és faggattam őket, hogy milyen pénzt keresnek. Azt mondták, hogy semmi rendellenességet nem találtak, csak a pénz tűnt el, ami igen nagy összeg volt. Most sem tudom, hogy mennyi, de azt tudom az akkori nyilatkozatból, hogy a termelőszövetkezet elvett egy pár tehenet, két lovat kocsival, és azon a reggelen fizették ki az árát. Szeretném megemlíteni, hogy a szobájuk is és a konyhájuk is udvarra nyílt, és én mindig csak a konyhában végeztem a dolgomat. A pénz a szobában volt, de a szoba kulcsa – én is láttam – mindig a kisszekrényen volt a konyhában. Soha nem érdekelt más, csak a kitűzött feladatot végeztem el. Nagyon rosszul érintett a dolog, és a bizalmatlanság miatt nem látogattam őket.

Alig vártam, hogy este hazajöjjön a férjem, hogy elmondjam neki. Elmentek feljelentést tenni hivatalosan, az akkori tanácsházán volt a rendőrségnek egy kijelölt szobája. Nem merték a nevemet papírra adni, de élőszóval elmondták, hogy rám gyanakszanak. A tanácselnök kérte, tessék névvel feljelenteni, majd a rendőrség kiszedi belőle az igazságot, egész biztos ő volt. Mégsem tették meg, mert sok idővel előtte többször kipróbáltak, és nem nyúltam semmihez.

Nekem kedvem lett volna harcolni az igazamért, de a férjem nem engedte. Hónapokon keresztül igazságtalanul terjesztették rólam, hogy elloptam a sok pénzt, ha meglátak, a hátam mögött összebeszéltek. Még nagyon gyenge lábon álltam a hitéletben, de mivel azt kértem Istentől, személyesen jelentse ki magát nekem, így türelemmel, de sokat sírva vártam. Férjem azt mondta, szándékosan nem mondom meg, hol van megírva, csak annyit, hogy Máté evangéliumnál találod: *„Nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönne, és oly titok, ami ki ne tudódnék. A háztetőről hirdettetik az igazság.”* Olvasd, és addig ne állj fel a térdedről, míg Isten be nem bizonyítja az Ige valóságát! Ne te harcolj magadért, a Szent Lélek harcol érted, de hidd el, amit kérsz! Sokat jelentett a vigasztalás. Tényleg elkezdtem keresni, és őszintén leborulni Isten előtt. Sok hónapot kellett az igazságra várni, de megérte. Megtanított Isten imádkozni, és igazán közel kerülni hozzá. Hat hónap eltelte után jött a tanácselnök személyesen hozzám, és közölte:

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek magától.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert én is magára gyanakodtam, hogy a pénzt elvette – mondta.

– Na és most mi az igazság?

– Tessék átjönni a szomszédba, mert most hozták ki a börtönből azt a két nőt, akik bevallották, hogy ők vitték el a pénzt. Most fényképezik az eseményt, ahogy kilesték a kerti bokrokból, hogy én honnan veszem elő a konyhakulcsot, bent pedig megtalálták a szoba kulcsát. Szándékosan nem vittek el mást azért, hogy a gyanú énrám terelődjön.

Mondtam az elnöknek:

– Én nem megyek át, de bemegyek a szobámba hálát adni azért, hogy Isten érdemtelenül is ennyire szeret engem. Akkor még keveset tudtam Isten igazságáról, és ez a történet nagyon sokat jelentett a hitéletemben.

Amilyen gyorsan elterjedt a községben a rossz hírem, olyan sokszoros erővel a jó is szárnyra kapott. Most, hatvan év után is megbecsülésben van részem a községben, és ez nem az én érdemem, hanem Istené, aki tenyerén hordozott.

Nemrég volt egy szép ünnepélyünk a gyülekezetben. Egyedülállókat hívtunk meg, nem számított, ki hova tartozik, mindenkit szívesen láttunk vendégül. Bizonyságot tettem Isten gondoskodó szeretetéről, nem a fent leírtakról, hanem, amit hívő életemben napról napra megtapasztaltam.

Olyan hálás voltam, amikor odajöttek hozzám más közösségbe járó ismerőseim, és azt mondták:

– Te így is éltél előttünk, ahogy beszéltél.

Ezt csak az Úrnak köszönhetem. Jó közösségben élni az Úrral. Másoknak is szeretettel ajánlom.

T. Sándorné, Balatonszemes

PÜNKÖSDRE KÉSZÜLÜNK

Pünkösdre készülünk.
Nem tudom kinek mit jelent ez a mondat, hiszen sajnos olyanok is szép számmal akadnak, akiknek mindez csupán azt jelenti, hogy hála Istennek hétfőn se kell dolgozni menni, lehet egy kicsit lazítani, pihenni, esetleg kirándulni vagy kertészkedni...
Valójában, ha belegondolunk, hatalmas dologra emlékezünk: a Szentlélek kitöltésére, s az első gyülekezet születésére. Mi történt ugyanis azon az első pünkösdön? Isten, ahogy megígérte, elküldte a Lelkét, hogy az tanácsoljon, vezessen és vigasztaljon minket. Így szólt minderről Jóel próféta: *„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben."* Jeremiás próféta is beszélt minderről: *„Eljön az ideje – így szól az Úr –: Törvényemet a belsejükbe helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig népem lesznek."*
Az első pünkösdkor mindez megtörtént, s tudjuk a folytatást, Péter apostol Lélektől átjárt prédikációját hallva több mint 3000 lélek érezte úgy, hogy szíven találta Isten Igéje, (amiről tudjuk, hogy olyan, mint a kétélű éles kard), és bűneiket megbánva és bevallva bemerítkeztek, ezzel is kimutatva, hogy meghaltak a régi, bűnös életüknek, s egy újra támadtak fel Krisztussal. Pál apostol ezt a folyamatot így írja le a galatáknak írt levelében: *„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem."*
S ennek az új életnek bizony látható jelei is vannak, és kell is hogy legyen. Az Úr Jézus mondott erre egy nagyon triviális tanítást: *„Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét? Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem."* *„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!"*
Ahogy a természetben megismerhető a fa a gyümölcséről, úgy az emberben lakó lélek is felismerhető megnyilvánulásairól, vagy bibliai kifejezéssel élve: gyümölcseiről. Isten nem akart tudatlanságban hagyni minket. Fontosnak gondolta, hogy mind a saját életünket mind a környezetünket megvizsgáljuk, és beazonosítsuk, hogy hol is állunk, hova is tartozunk: báránybőrbe bújt farkasok vagyunk, – az Úr Jézus hasonlatával élve –, vagy valóban azok vagyunk, akiknek gondoljuk magunkat: Isten gyermekei. Épp ezért pontos listát adott mind a régi, bűnös természet által termett gyümölcsökről, mind a krisztusi természet megnyílvánulásairól. A galatáknak így ír erről Pál apostol: *„A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát. A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás."*
Életem egy nehéz helyzetében egyszer úgy éreztem, komolyan át kell gondolnom, hogy mikor, milyen helyzetben, kinek az életében láttam, és egyáltalán láttam-e ennek a krisztusi természetnek az egyéretelmű megnyilvánulásait. Érdekes eredményre jutottam, ugyanis sorra jelentek meg előttem arcok, és azon belül is szemek. Ráadásul nem rivaldafényben álló arcok, nagyszerű alkalmakon, hatalmas tömegektől körülvéve, hanem sokszor nagyon nehéz terheket, csöndben, szeretettel hordozó arcok és szemek jöttek elém, de ezekben a szemekben ott élt az a fény, amely nem a nehézségeket látta, hanem Krisztus arcát, s azért fénylettek olyan különösen, mert Krisztus szépségét tükrözték vissza.
Néhány konkrét esetet el is mesélnék: Elém jött egy édesanya pl. aki több gyermekét is elvesztette, s a megma-

A forráshoz

„Te nemcsak olyan forrás vagy,
amelyik engedi magát megtalálni.
Te az a forrás vagy, amelyik maga indul el
megkeresni a szomjazókat."

Tiszta– bővizű csodálatos Forrás,
keresd tovább a szomjasakat!
Látod, mennyien vannak!
Posvány vizével oltják szomjúságuk.

Szomjaznak, életre, szeretetre,
irgalomra és bocsánatra,
jóságra, igazságra, örömre, igazi szabadságra.
Szomjazók számlálhatatlan serege!
Mi lesz velük, ha rád nem találnak?!

Milyen felfoghatatlan, ahogy
elindulsz megkeresni őket,
ahogy szüntelen útban vagy feléjük,
meg se várva, hogy ők keressenek!
Milyen csodálatos titok!

Boldog, akit már megtaláltál,
s nem posványok mérgező vizét issza!
Ahogy ígérted, nem szomjazik soha többé,
és belsejéből szeretet, öröm,
irgalom, jóság: élő víz fakad.
Krisztus–forrás, te áldott, drága, tiszta,
keresd tovább a szomjasakat!

Túrmezei Erzsébet

radt kettő se teljesen egészséges, de Krisztus gyermekei. S ahogy arról kérdeztem, hogy mindezt hogyan élte meg; csöndesen annyit válaszolt: Isten kegyelmének. Nem kesergett, nem dühöngött, hanem Krisztus kegyelméről áradozott. Isten hozzánk való szeretetéről beszélt olyan hitelesen, hogy nem volt bennem kétség, Isten adott és ad neki erőt, szeretetet, békességet a terhek vidám szívvel való elhordozásához.

Aztán roma származású asszonyok arca is elém jött, akik átszellemülten beszéltek arról, hogy Isten hogyan formálta át a szívüket, életüket, s a környezetük életét is. Meséltek testvérről, férjről, édesapáról, aki már nem iszik, nem veri őket, nem káromkodik, hanem dolgozik és hazaadja a pénzt. Saját megváltozott életük látható jeleit is sorolták: takarékoskodunk, sütünk-főzünk, mosunk, hűségesek vagyunk a férjünkhöz, nem öljük meg a magzatainkat, megelégedettek vagyunk... S ezek között az elbeszélések között időről-időre felhangzott egy rövidke mondat. „Mi ez, ha nem Isten Lelkének a munkája?"

Aztán betegágyakon fekvő emberek arca is elém jött. Olyanoké, akiknek a szobájába alig mertem belépni, mert „ugyan mit lehet itt mondani?" S igazából véve nem is volt mit mondani, mert a békességtől sugárzó szemek engem szégyenítettek meg. Lehet ugyanis, hogy a test szenvedett, mégpedig nem is kicsit, de ez csak arra volt jó, hogy láthatóvá váljon a bennük lakó Krisztus. Ugyanis a Pünkösd pont erről szól: Isten Lelke által nemcsak kívülről tanácsolja az embert, hanem beleköltözik, s onnan erősíti, onnan segíti, tanácsolja, s ha úgy hozza az élet, akkor még a legnehezebb életszakaszon is átvezeti azt, akinek „szíve reá támaszkodik", sőt még a halál árnyékának völgyén is. Ezt is láthattam, mégpedig egészen közelről...

S miért szemek jöttek elém? Talán azért, mert mint tudjuk: *„A szem a lélek tükre"*. S nem mindegy, hogy milyen lélek lakik bennünk. Mert valamilyen lélek mindenkiben él, s kár lenne ha az a bennünk lakó lélek nem Krisztus Lelke lenne. Sőt nemcsak kár lenne, hanem kárhozatos dolog is lenne, mégpedig egy örökkévalóságon át.

Kulcsár Anikó

VÁLTOZÁS A TWR EURÓPA ÉLÉN

Tavaly az áprilisi nemzetközi TWR konferencián mindenkit váratlanul ért a hír, hogy ez év márciusától a TWR Európa igazgatója, Félix Widmer nyugdíjba vonul. Emberileg ez természetesen nem lehetne nagy meglepetés, ám mivel lendülete, fiatalossága mindannyiunk elől leplezte életkorát, így a jelenlevő több mint száz munkatárs teljes meglepetéssel fogadta a hírt. Azt különösen meglepődve tapasztaltuk, hogy az utódlás kérdésében pályázatot írtak ki. Ez korábban nem volt megszokott.

Néhány héttel ezelőtt azonban pont került a sok kérdésre, s a korábbi egy helyett immár három vezető van a TWR Európa és Ázsia élén.

John Rugsdale – az ázsiai és keleti misszió területekért felelős.
Dirk Müller – Az Európai TWR vezetője lett.
Beáte Kiebel, az anyagi feltételek előteremtéséért, a támogatókkal való kapcsolattartásért felelős vezető.

Munkájukra Isten áldását kívánjuk!

PÁLYÁZATI HÍREK

Meghallgatta esedezésem szavát

Örömmel értesítjük kedves Olvasóinkat, hogy a „Meghallgatta esedezésem szavát" c. pályázatunkra érkezett írások közül az alábbi beküldőket jutalmaztuk:

Budai Sándorné
Egyed Erzsébet, Jud Bihor Románia
Ficsórné Tóth Mária, Orgovány
Izsák Jenőné, Bogyiszló
Juhász János, Bekecs
Kovács Józsefné, Budapest
Kovács Sándorné, Miske
Kurucz Ilona, Kiskőrös
Mihálovics Zoltán
Nagy Rezső, Balatonszemes
Novák Mihályné, Jánoshalma
Pappné Bíró Márta
Ráti Józsefné, Nagydobrony, Ukrajna
Révész Andrásné, Kisvárda
Sólyom Gáborné, Monor
Svorc Valéria, Szabadka, Szerbia
Székely Irén, Sarkad
Tóth Sándorné, Balatonszemes

Köszönjük a beküldött bizonyságtételeket! Isten áldását kívánjuk minden pályázat írónak! A jutalmakat postán küldjük el!

LÁSS CSODÁT!

Két balesetről és annak – Isten kegyelméből – pozitív végeredményéről szeretnék röviden beszámolni.
Mindkettő Gergő fiammal esett meg, aki már 24 éves.
Korából visszakövetkeztetve, közel húsz esztendeje lehetett az első. Gyülekezeti táborban voltunk. Nyár volt. Egyik esti program mentén a nagy sátorban hallgattunk előadást, amikor egyszer velőt rázó gyereksikoly szakította félbe a programot. Rohantunk a játszótér irányába jó páran, s talán nem csak azért, mert gyanúsan ismerős volt a hangszín. Igen, Gergőt tartotta egy testvér a karjai közt, aki üvöltött, s a fájdalmaitól patakzott róla a verejték. Jobb kezének a középső ujja csupa vér, a legutolsó ujjperece laposan szétterülve, mint a legyező.
Az történt, hogy libikókáztak, és a partnere (milyen jó móka?) egyszer, amint ő ért földet, leugrott a mérleghintáról, s Gergő a teljes súlyával a földhöz csapódott. És hát a feneke alatt kapaszkodott a deszkában.
Hamar előállt egy testvér az autójával, irány a városi kórház ügyelete. Az autóban, de már előtte is: könyörögtem az Úrhoz, vegye el a fájdalmát fiamnak, ne kelljen szenvednie.
Odafelé menet már megnyugodott, tán el is szenderült. (Nyilván jól kifárasztotta a sok sírás-ordítás).
A kórházban ellátták, majd 4-5 ízben kellett sebellátásra, kötözésre vinnem. A dolog végén – gondolva bizonyos baleseti segélyre is – kértem, röntgenezzék meg a kezét. S lásss csodát: a felvétel szerint teljesen ép az ujja, semmilyen törést nem mutatott.

A másik történet, ezt követően 3-4 év múlva zajlott. Valahová kerékpáron mentem, s Gergő is velem tartott. Nem volt gyerekülés a férfi bringán, így csak a szokásos, „falusi mód", vázon szállítottam. Egy idő után szólt, hogy fáj, elszibbadt. Javasoltam a másik oldalra fordulást. Kis vártatva, hirtelen leblokkolt a kerékpár, nagyot estünk, s Gergő jajveszékelt. Igen, mert beledugta a küllő közé a lábát, s az berántotta. Úgy kellett az útba eső lakónak (aki a kiabálásra jött elő házából) csípőfogóval elvágni több küllőt is, a lábának kiszabadításához. Valaki közben mentőt hívott. Perceken belül ott is voltak. Én meg hazatelefonáltam feleségemnek: ne várjon bennünket, mert visz a mentő a kórházba mindkettőnket.
Odabenn közölték velem: azért láttam Gergő bokáját hófehérnek, mert a csupasz csont meredt rám, a küllő lehántotta a bőrét, s ami még alatta volt. Kérdeztem: mire számíthatunk. Azt válaszolták, hogy x idő elteltével bőrátültetés válik szükségessé, mert nincs izomszövet a bokán, ami újra „termelné", növeszthetné a bőrt. Ilyenkor a beteg combjából szokás a bőrátültetést elvégezni.
Nagy lelkiismeretfurdalás közepette kértem az Urat, tegyen csodát, ne kelljen szegény fiamnak még további műtétet is elszenvednie. Az ÚR meghallgatta könyörgésemet, mert mégis nőtt spontán bőr Gergő bokáján. Legyen áldott a Mindenható mindörökké!

M. Zoltán

„NEKEM IS MEGADHATOD!"

Mivel nem voltam itthon, az Antenna csak most jutott a kezembe. Nagyon a szívemre helyeződött, hogy én is megírjak a sok imameghallgatás közül egyet.
A gyülekezetbe jött egy testvér a kisfiával, mi meghívtuk ebédre, és ő mesélte, hogy nagyon beteg volt a tüdeje. Akkoriban még nem gyógyították olyan intenzíven a tüdőbajt, az orvosok lemondtak róla. A gyülekezetben állandóan imádkoztak érte. Egy reggel csoda történt: ő, aki mozdulatlanul feküdt, felült. A vizitelő orvos csodálkozott. Mi van? Meggyógyultam, mondja ő. No ne vicceljen, mondja az orvos. Elvitték röntgenre, és nem hittek a szemüknek, mert a betegségnek nyoma sem volt; a röngent megismételték, az eredmény ugyanaz. Valóban, maga úgy néz ki a röntgenkép alapján, hogy egészséges. Nem tudjuk mi történt. De én tudom: az Úr Jézus meggyógyított, mondta a testvér. Ezek szerint elmehet haza, csak azt tanácsoljuk, hogy ne legyen gyermeke, mert a gyereken kijöhet a baj. Melette ült egy tizenkét éves, szép piros pozsgás kis fiú – ez a fiam utána született, mondta és soha beteg nem volt. No ez az ő bizonyságtétele.
Most következik az enyém: nekem már volt két fiam, Emánuel a tizennegyedik évében volt, Énokh a kilencedik évében, én már negyven éven felül voltam, de nagyon vágytam egy kislány után, de hiába, nem maradtam terhes. Mikor hallottam ezt a bizonyságtételt, bementem a szobába, és sírva borultam az Úr elé. Uram, ha ezt megtetted ezzel a testvérrel, nekem is megadhatod, hogy még egy kislányt szüljek, könyörgök hozzád, köszönöm neked! Egy csodálatos békességet és örömet kaptam, és tudtam, hogy gyorsan terhes leszek. Így is történt. Negyvennégy évesen megszültem az én tizenöt dekával kevesebb mint négy kilós Rutámat, aki most harmichét éves. Tíz éves házasság után két szép kisfiút szült, minden rendben ment. Imádom és hálát mondok az én Uramnak!
Az előadást minden este hallgatom, nagyon fontos nekem, és minden nap imádkozom értetek és a MERA áldott munkájáért. Szeretettel:

Valéria, Szabadkáról.

MEGFEJTETT TITOK

Szeretnék én is megosztani egy epizódot szeretett férjem betegsége, és halála előtti eseményéről. Férjem az Úr hű szolgája, hitben élő férj, édesapa és gyülekezetének évtizedeken keresztül diakónusa volt. Az elmúlt év szeptemberében hívta haza Mennyei Atyánk.

Halála előtt pár nappal lányommal a kórházban voltunk, de férjemmel nem tudtunk beszélgetni, már nagyon beteg volt, tekintete a távolba révedt. Később halkan megszólalt: „itt a vég, menjetek tovább, Isten áldjon benneteket, kétszázöt, háromszázöt". A 205-ös számot még többször is megismételte. Kérdeztük tőle, hogy mit jelent ez a szám, miért mondja, de nem válaszolt kérdésünkre.

Halála után, amikor az íróasztalát rendezgettem, kezembe akadt egy kis jegyzete, amin egy igehely volt felírva, és a 205, valamint 369-es szám. Amikor a megjelölt igét megkerestem, kiderült, hogy az aláhúzva, Bibliájának 205-ik oldalán van. II.Korinthus 4,14-18 versek. *„Mert tudjuk, hogy aki föltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is föltámaszt, és maga elé állít veletek együtt. ....Ezért tehát nem csüggedünk, sőt, ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról-napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók."* A 369 pedig az énekeskönyv „Ó, hogy szeresselek hőn s igazán" című éneket jelölte. (Erre a számra már valószínűleg rosszul emlékezett).

Nagyon meghatott ez a felfedezés, arról nem is szólva, hogy mennyire más hatással volt rám ez az ige, mint előtte bármikor. Csodálatos volt, hogy elmondani már nem tudta nekünk a gondolatait, de jelezte, hogy mire gondol. Isten pedig segített nekem abban, hogy rátaláljak a kis jegyzetre.

Valóban, az Úr csodásan működik.

B.Sándorné

NEM NAGYOBB A SZÜKSÉG...

A sok, gyönyörű lelki ének közül nekem talán a legdrágább a „Jézus Te égi, szép" kezdetű ének. Úgy érzem, ezzel dicsőítem Őt, bátorítást nyerek. Az „élet száz veszély" érzését megtapasztaltam az utolsó két hónap alatt. November végén kórházi kezelésen voltam egy számomra ismeretlen budai kórházban. Szombat este nagyon vágytam testvéri közösségbe, istentiszteleti alkalomra. És a vágyam csodával határos módon teljesült. Nagy örömmel köszöntöttem a közelben lévő drága gyülekezetet, bizonyságot téve, hogyan teljesítette az Úr vágyamat. Nagyon otthonosan és jól éreztem magam, áldást és örömöt kaptam ezen a délelőtti alkalmon.

Hétfőn tudomásomra hozták a kórházi vérvizsgálat rossz leleteit. Vasárnap megsegített az Úr, és az imaóra előtt, alatt – bár szégyenkezve –, de kértem a testvérek imatámogatását. Kedves szeretettel támogattak.

A következő napokban a 13 éves unokám csonttörési leletei nagyon aggasztottak. Legalábbis a vizsgálatot végző intézet szerint nagyon nehéz idő elé néztünk. Újra megsegített engem a jó Isten, és a gyülekezet elé tártam, hogy már ez az én bajom eltörpül az unokám baja mellett. Együttérzésüket tapasztaltam, amiért hálás szívvel emlékeimbe zártam őket.

A harmadik vasárnap már tudtuk, hogy az ortopédia központ az unokám leleteit nem találta rosszindulatúnak, az én vérvételi eredményeim is javuló tendenciát mutattak.

Azóta már az unokám vizsgálata megtörtént, nincs aggodalomra ok. A vérvizsgálati eredményeim is szinte teljesen jók. Semmi gyógyszeres beavatkozás nem történt. Teljes meggyőződéssel vallom, hogy ez CSODA! Megadatott megtapasztalnom, hogy ha a testvérek egy akarattal, együtt valamit kérnek, megadja jó Atyám. Így gondoskodik az Úr az övéiről, hogy soha nem látott egyének az Ő teste tagjai, de ha szenved az egyik, szenved az egész test, és ha örül, akkor örül az egész gyülekezet.

Hálás szívvel köszönöm a drága értünk összetett kezeket. Mennyei Atyánk végtelen szeretetét csodálom, hogy úgy gondoskodott az övéiről, hogy ne legyünk oldott kéve! Meg nem érdemelt módon hajolt le hozzám, és úgy érzem, hogy formálta úgy az én, mint a családom hitéletét, amiért szeretnék örökké hálás lenni. Az énekíróval zengem: „Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen fényedből fénysugár az életem". Kérésem: gyakoroljuk imaalkalmainkat egy akarattal, együtt.

Sz. Irén, Sarkad

60 ÉVET KÉRTEM

A környezetemben több családban is előfordult hogy valamelyik szülő elhalálozott, és a gyerekek félárván maradtak. Ezek az események olyan hatást váltottak ki belőlem, hogy amikor a gyermekeim megszülettek és szépen növekedtek, imáimban kértem a mindenható Istent, hogy adjon éveket, legalább hatvanat, hogy gyermekeimet fel tudjam nevelni. Az Úr meghallgatta kérő imámat és gyermekeim már az önálló családi életüket élik és az Úr megajándékozott három gyönyörű unokával is, amit én minden este nagy hálával köszönök meg Őnéki.

Köszönöm Uram.
Amikor a gyermekeim
Tördelték a szavakat,
Éveket kértem Tőled,
Nem keveset, hatvanat.
Meghallgattad kérésemet,
Adtál évtizedeket,
Ha úgy akarod két év múlva,
Elérem a hetvenet.
Minden este hálát adva
Megköszönöm ezt Neked.

J. János, Bekecs

LÁTOK!

„Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a Te törvényednek csodálatos voltát.” Zsolt 115,18
November 13-án szemműtéten estem át. Előtte imádkoztunk a testvéreimmel, és kértük az Úr segítségét. Aznap, amikor a műtét volt, imádkoztam, kértem az Úrtól igét, és kaptam is. Méghozzá egy csodálatos, bátorító igét. Jeremiás 3,1-3: *„Mert örökkévaló szeretettel szeretlek téged, azért terjesztettem reád irgalmasságomat.”* Megköszöntem az Úrnak, Ő velem volt, és csodálatosan megsegített. Mikor műtét után kinyitottam a szemem, csodálatosan láttam mindent. Szívem csordultig lett hálával és örömmel az Úr iránt, aki így segített rajtam. Másnap vissza kellett mennem ellenőrzésre és csodálkozva mondja az orvosnő, hogy nem tudja melyik szemem lett műtve mert olyan szép mind a kettő. Nem látszik a műtét nyoma sem. Istené a dicsőség, hogy látok, tisztán és szemüveg nélkül olvashatom Isten igéjét. Hazaérve térdre borulva adtam hálát az Úrnak, hogy igéretét beváltotta, és irgalmasságát kiterjesztette rám. És most az a kérésem, hogy lelki szemeim is gyógyítsa meg, hogy lássam az Ő szeretetét. Szeretnék hálás gyermeke lenni, és naponta hálát adni mindazért, amit értem tett.
Isten áldását kívánom továbbra is munkátokra

N. Mihályné, Jánoshalma

VÁRATLAN FORDULAT...(?)

„Emlékezz szolgádnak tett ígéretedre, amelyhez nekem reménységet adtál. Ez a vigasztalásom nyomorúságomban, mert beszéded megelevenít engem.” Zsoltárok 119,49-50
Számát sem tudom, hányszor kaptam választ könyörgéseimre. Volt részem vakságban – szemműtét után 3 napig nem láttam. Az Úr vezetett amikor lakást változtattunk, mert dolgozni kellett mennem. Mire mindent kifizettünk, nem maradt elég pénzünk a megélhetésre. Végül 10 évet dolgoztam, és így nyugdíjat kaptam. Most, hogy már egyedül élek, nem tudnék csak a férjem nyugdíjából megélni. Isten nagy dolgokat cselekszik, ami sokszor felfoghatatlan és megszámlálhatatlan számunkra. *„Hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat megszámlálhatatlanul.” Jób 9,10 „Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem.” Zsoltárok 30,3*
Vidéki kis házunkat el akartuk adni, hogy a gyerekekhez közelebb kerüljünk. Meghirdettük, nagyon sokan megnézték, de végül nem volt rá vevő. Én az Úr kezébe tettem, ha az Úr úgy akarja, hogy sikerüljön, akkor küldjön vevőt. Férjem már türelmetlenkedni kezdett, azt mondta, nem jól imádkozom, Isten nem akarja, hogy elmenjünk innen. De én tudtam, hogy *„A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart” Zsoltárok 115,3* Bele is nyugodtunk, hogy maradunk, ha az Úr ezt akarja. Nem is hirdettük tovább. Végül jött egy váratlan fordulat. Megjelent egy házaspár, hogy úgy döntöttek, megveszik a lakást. Nem tudtunk hova lenni a csodálkozástól. Ők gyorsan le akarják ezt bonyolítani, ürítsük ki az egyik szobát, előleget is adtak, hogy biztos legyen a dolog. Így értesítettük a gyerekeinket, hogy mégis költözünk. Fájó szívvel váltunk meg lakásunktól, sok szép virágtól, rózsától, gyümölcsfáktól, idegenbe költöztünk; nehéz volt megválnunk szép kis otthonunktól. De végül nem bántuk meg, mert jöttek a nem-szeretem napok, betegségek, fáradtságok, és így gyakrabban találkozhattunk a gyerekeinkkel, unokáinkkal.
„Keressétek az Urat míg megtalálható! Hívjátok segítségül amíg közel van!” Ézsaiás 55,6
„Ne félj mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.” Ézsaiás 41,10

K. Józsefné, Budapest

VAN MENNYEI ATYÁM

Köszönöm az Úrnak és nektek drága testvéreim, hogy hallgathatom napról napra és estéről estére a Mera adásait, mely lelki épülésünkre és hitünk erősítésére szolgál. Megkaptam az Antenna újságot, tele van lelki kincsekkel, sok bizonyságtevéssel, hogy él az Úr és munkálkodik szíveinkben. Hogy tegnap és ma Ő ugyanaz. Köszönjük a sütemény receptet, igen, ezeket kellene sütögetni: szeretet, türelem, kedvesség, öröm és kitartás a jócselekedetekben hogy ne legyen rászoruló.
Az új pályázat hozzám is szólt, hisz olyan sokszor meghallgatott az én mennyei Atyám és nem hallgathatok, *„Mert aki szégyell engem az emberek előtt, én is szégyellni fogom az én mennyei Atyám előtt.”*
Én sokszor sóhajtozom, hívom, hogy segítsen, és Ő küldi angyalait mikor jónak látja.
Ez az eset nemrégen történt. Tagja vagyok egy telefonos közösségnek, melyben van egy tagunk, aki felhív reggel 8-9 órakor, hogy az aznapi igeszakaszból merítve mi az imatéma aznapra. Hogy segítsen az Úr abban, hogy bizonyságot tegyünk az emberek előtt. Ejnye gondoltam, hogy fogom ezt megtenni, járni nem tudok, a látogatók nem nagyon jönnek hozzám. De megszégyenültem, mert azon a napon öten jöttek hozzám és volt két telefonhívásom. Azon a napon a mosógépet nem tudtam használni, mert elromlott az ajtaja, ezt is elmondtam Uramnak, hogy kell a ruha az unokámnak. De tudja a ti mennyei Atyátok mire van szükségetek, kérjetek és adatik nektek. Végül az egyik látogató megjavította a mosógép ajtaját. Van úgy, hogy egy hétig nem jön senki.
Én egy egyszerű idős nagymama vagyok, de van egy mennyei jó Atyám, kihez fordulhatok és Ő meghallgat.

R. Józsefné, Nagydobrony, Ukrajna

MEGHALLGATÓTT

Milyen sokszor elhangzik a segélykiáltásunk: Uram segíts! De vajon mindig hitből fakadó ez a felkiáltásunk? Hát bizony néha nekem is felülvizsgálatra van szükségem. Esedezéseinkre nem biztos, hogy azonnal választ kapunk.

2004-ben daganatos beteg lettem. Kétszer kellett műteni, majd 2008-ban, ugyanazon a helyen újból műtétre volt szükség. Kb. 6 hét múlva kiderült, a műtött helyen sipoly alakult ki. Ez orvosilag nem gyógyítható. Orvosi javaslatra újból, már negyedszer műtét ugyanazon a helyen, és talán meggyógyulok. De Istenem abban a pillanatban olyan lelki békétlenséget adott a szívembe, hogy azonnal tudtam, nem kell ez a műtét.

Ezután hosszú évek imádsága következett, de mindig tudtam, éreztem, hogy Isten teljes gyógyulást fog adni. 6 évig éltem ezzel a sipollyal. 2014-ben teljesen meggyógyultam. Semmi érdemem nincs, csak az én szerető Istenem kegyelmének köszönhetem, hogy Jézus sebei által gyógyíttattam meg.

„Az igaz hívő ember nem betegség által hal meg, hanem befejezi küldetését". (Gyökösi Bandi bácsi) Így történt ez szeretett édesanyám életében is. 89. évében gyors legyengülés következett be, de a Mera adásait soha nem hagyta ki, az újságot az utolsó betűig kiolvasta. Legyengült állapotában háromszor kapott tüdőgyulladást, de ezekből az Úr kigyógyította. Még volt küldetése! A családnak és a látogatóknak elfáradva is tudott bizonyságot tenni. Majd végelgyengülésben Isten egyik tenyeréből a másikba helyezte. Csodálatos édesanya volt! Isten hatalmas dolgokat enged átélni, megtapasztalni. Hiszem és tudom, hogy áldó és védő kezét felettem tartja. Van miről és kiről bizonyságot tennem. Naponta kérem az Ő lelkének vezetését!

K. Ilona, Kiskőrös

Ahol az igazi apaság kezdődik

Az elmúlt hetekben, hónapokban a MERA keddi és csütörtöki adásaiban sokszor, sok formában került elő az apák szerepe a családban. Többször fordult elő a műsorok szerkesztése kapcsán, hogy nagyon élesen került egymás mellé az Isten szerinti és a világi apa modell. Sőt, az esetek többségében az derült ki, hogy a világnak valójában nincs is apa modellje. Persze vannak olyan „jól működő" házasságok, ahol a Biblia nélkül is megvannak, de ha megkapargatjuk a felszínt, akkor rögtön kiderül, hogy nem is olyan idilli a kép.

A következőkben néhány gondolatot emelek ki ezekből a műsorokból azt szem előtt tartva, hogy milyennek kellene leginkább lennie egy keresztyén apának.

Először is annyira kell szeretnie Krisztust, hogy az életét adja érte vagy feltétel nélkül éljen érte (Galata 2,20). Ez nem egyszerű, de ez az alapja mindennek. Ha ez nincs meg, akkor hogyan lehetne elvárni, hogy életét adja a feleségéért, vagy a gyermekeiért (Efézus 5,25). Itt elsősorban nem arra gondolok, hogy még az egészségét sem sajnálva szerzi meg a betevőt, hanem sokkal inkább arra, hogy mi az a határ, ameddig elmegy a családja érdekében, legyen szó bármilyen dologról. Ha az ÉN a férfi feje és nem Krisztus, akkor a családban is az apa ÉN-je fog dominálni. Ez lehet, hogy nagyon egyértelműnek tűnik, de gondoljunk csak bele, hány családi konfliktus származik abból, hogy az apa nem tudja belátni a hibáját, mondjuk a gyermekével szemben. Kínosnak tűnhet beismerni egy 7-8 éves gyerek előtt a tévedésünket, de ezzel adunk igazi példát a számára. Sokszor panaszkodnak az idősebbek, hogy a mai fiatalokból hiányzik a tisztelet és az alázat. Vajon milyen példaképeik vannak? Vannak egyáltalán? Ha már kis kortól a krisztusi értékrendet szívják magukba, akkor – egy esetleges kitérő esetén is – lesz mihez viszonyítani. Biztosak lehetünk abban, hogy lesz előttük életre szóló példa.

A következő, hogy igen is férfiasnak kell lennie a keresztyén apának. Nem elsősorban a külsőségeket tekintve. Ez egy viszonylag új probléma. A női egyenjogúsági törekvések kitermelték azt a férfi társadalmat, akik nem akarnak férfiak lenni, mert azt a szerepet úgyis betöltik a nők. Ennek jól látható és kevésbé feltűnő jelei is vannak. Minden esetre nagyon elgondolkodtató, hogy a gyülekezeteinkbe járó fiatal lányok arról panaszkodnak, vagy azért keresnek/találnak maguknak férjet a világból, mert a keresztyén fiúk nem elég férfiasak. Ebben, úgy gondolom, hogy átestünk a ló túlsó oldalára. Míg a középkorú, idősebb generáció számos férfitagja a Bibliára hivatkozva, „lábtörlőnek" használja a szegény asszonyokat, addig mára lassan már a gyülekezeteinkben sem lehet megkülönböztetni a fiúkat a lányoktól.

Az, hogy mindenki a helyén legyen, nem csak gyülekezeti szempontból fontos. A világi média gondosan titkolja, de számos olyan kutatás van, ami a homoszexualitás káros hatásait igazolja. Van olyan kutatás, ami azt találta, hogy azoknál a gyerekeknél, akiket homoszexuális pár (vagy trió stb.) nevelt, felnőtt korukra majdnem 90%-uknál alakult ki valamilyen pszichés zavar, míg az alapvető férfi és női szerepekkel (és azok jelentőségével a társadalom fennmaradása, egészséges működése kapcsán) szinte egyikük sem volt tisztában. Sajnos egyre sűrűbben lehet találkozni gyülekezeteinkben is azzal, hogy a homoszexualitás igazából nem gond, nem bűn, csak máshogyan gondolkodnak. Ennek az olyan tudománytalan hazugságok is kedveznek, minthogy a homoszexualitásnak genetikai alapja van. Fontos tudni, hogy ennek semmilyen tudományos alapja sincs!

Apaként a férfiasság nem arról szól, hogy verem a gyereket (vagy a feleségem). Nem is arról, hogy focizom

vele, vagy együtt szerelünk biciklit, autót. Az igazi férfi úgy szereti feleségét, mint saját testét, nem ingerli a gyermekeit felesleges dolgokkal, hanem az Úr példáját, tanítását adja tovább (Efézus 5,28-6,4). Ez természetesen nem azt jelenti, hogy minden nap órákon keresztül prédikáljon az apa a helyes és a helytelen dolgokról. Az apai szerep már akkor elkezdődik, amikor a gyermek az anyja méhében van. Néhány éve tudjuk, hogy a fejlődő baba hallása lényegesen korábban kialakul, mint ahogyan azt eddig gondoltuk. Mivel a népi kifejezés teljesen igaz: „szíve alatt hordja", ezért a baba hamar megtanulja az anya reakciói alapján az egyes hangokra adandó választ. Például, ha az anya fél a kutyáktól és minden alkalommal megijed, amikor megszólal mellette egy kutya, akkor nagy valószínűséggel a gyermek is úgy fog már születni, hogy eleve fél a kutyáktól. Ugyanez igaz az emberi hangokra is. Ha az apa hangjára az anyának „megdobban a szíve", vagy „összeszorul a gyomra", akkor a születése után a gyermek rögtön tudni fogja, hogyan viszonyuljon az apához. Ez természetesen később változhat, de hosszabb idő kell hozzá, hogy ezt az anyaméhben szerzett „tudást" felülírja a saját tapasztalat. Biztos, hogy sokan megfigyelték már, hogy a gyermekek többet látnak és hallanak, mint azt gondolnánk. Szintén kutatások bizonyítják, hogy már egészen kicsi kortól a gyermek felfigyel arra, hogy mik a szülők reakciói, amikor például hazaér az apa. Egy mosoly, egy apró csók, egy kicsi simogatás az anya és az apa között nagyon rövid idő alatt meghatározóan beleégnek a gyermekek emlékezetébe.

Ezek azok az apró dolgok, amik ha az Úr félelmében mennek végbe, akkor megteremthetjük a gyermekeink számára azt a légkört, amiben nem is merül fel más alternatíva az Isten útján kívül. De fontos itt kitérni arra, hogy egy idő után nem vagyunk felelősek gyermekeink döntéseiért. El kell fogadni, hogy nekik is szabad akaratuk van. Nekik kell dönteniük, hogyan akarják leélni az életüket. Ha jó irányba mennek, akkor hálát adva, ha rossz irányba, akkor könyörögve kell hordoznunk őket imában. Szülőként, elsőre nem jó érzés erre gondolni, de a Biblia alapján tudhatjuk, hogy nem a mieink a gyerekek, csak kölcsön kapjuk őket, hogy felneveljük az Úrnak tetsző életre. A döntésüket megalapozhatjuk saját életünkkel, de nem dönthetünk helyettük.

Az igazi apaság tehát ott kezdődik, hogy Isten Lelke él bennem. Ha ez hiányzik, akkor bármit is teszek, akkor a halálra nevelem a gyermekeimet, nem pedig az életre. Egy igazi apának fontos tisztában lennie azzal, hogy nem a kenyér előteremtésével tölti be elsődleges szerepét, hanem azzal, hogy minden tettével, szavával követendő példát mutat gyermekeinek, környezetének. Mi azt mondjuk, hogy ez lehetetlen, de Jézus azt mondja: *„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges!"* (Lukács 18,27) Ezért kell minden apának minden nap alázattal kérni Istentől, hogy lehessen jó eszköz a lehetetlen teljesítésére.

Nemeshegyi Zoltán

* * *

Utóirat

A cikk szerzője annál is inkább jogosan ír az apaszereppel kapcsolatban, mert némi gyakorlattal rendelkezik ezen a téren. A mellékelt képpel tanusítjuk, hogy immár négy gyermekes édesapa. 2015 március 31-én ugyanis megszületett Nemeshegyi Bíborka Anna. Édesanyjával együtt jól vannak, s örömünkre Zoltán továbbra is munkatársunk. A MERA nevében – de a hallgatók és olvasóink nevében is – szívből kívánjuk Isten áldását! ***(a szerk.)***

MINT ILLÉSNÉL

Minden csütörtökön kiscsoportos bibliaköröket tartunk a kórházunkban. Az egyik csoport nemrégiben felkerekedett, hogy Jézusról beszéljenek egy tőlünk egynapi utazásra található népnek, akiket még nem értünk el az örömüzenettel. A megérkezésükkor azonnal, egyértelműen a tudomásukra hozták, hogy nem kívánatosak! Hacsak, nem esik a következő 24 órán belül az eső. Micsoda kihívás! Ha esne, az egész falu követné Jézust. Ha nem, komoly következményei lennének a csoportra nézve. Tényleg kétes helyzetben voltak: a térségben már három éve nem volt eső. Meg fogja hallgatni Isten az imádságaikat?

Épp a közelmúltban olvastam a Bibliában (1. Kir 18), ahogyan Isten szolgájának, Illésnek egy hasonló helyzetben segített. És a mi esetünkben is meghallgatta Isten gyermekei imádságát. A megállapított 24 órán belül el kezdett esni az eső. Először, három év után! És mintha dézsából öntötték volna. Annyira, hogy a csoport autója a dagonyában elakadt.

A falubeli emberek teljesen elképedtek. Ezután a nyilvánvaló isteni beavatkozás után mindenképpen többet akartak Jézusról hallani. A csapat nyitott szíveket taníthatott. 90 ember állt döntés előtt, és most követi Jézust. Nagy örömmel tért vissza a csoportunk, és mesélte, hogyan tesz Isten ma is csodát!

Ruth Weber, Etiópia
(DMGinformiert 2015/1 p.15.)

ford. Kulcsár Dóra

MEGNYOMORÍTVA, BÁR ÉSZRE SE VETTEM...

Miután a férjem és a fiam elszólította Isten e földről, rokonaim pedig Nagyváradon élnek, senki segítségem nem maradt e hazában, egyetlen szerzett rokonomon kívül, nevezzük őt Leventének. Levente házasodással került a családba s egy nagyon ügyes kétkezi ember. Amikor náluk jártam vendégségben, elég ritkán, akkor úgy két villamosmegállónyit kellett kigyalogolni az első tömegközeledésig. Volt egy hosszú időszak, amikor gyulladt volt a talpam, és alig bírtam ráállni, de csak immel-ámmal és sok morgás után vitt ki kocsijával a járművekig. Máskor, amikor megkérdeztem, hogy tudna-e segíteni ebben vagy abban otthon, általában elutasított, bár nagy ritkán volt olyan eset is, hogy segített. Máskor, amikor kocsival kellett volna mennünk valahová, azt mondta, hogy ő azért nem segít nekem, mert fáradtságos a gázpedált nyomnia a városban, s én nem érek neki annyit. Lehet, hogy ezek most piszlicsári kis ügyeknek tűnnek, de amikor az évek során a sok-sok elutasítást begyűjti az ember egy személytől, akkor azok mind felhalmozódnak, és bizony elindítanak az emberben egy rossz értékítéletet önmagáról. Ugyanakkor, amikor rám volt szükség: vigyázni a gyerekekre, megvenni nekik ezt vagy azt, megvarrni, elvinni, beszélgetni, tanulni... az természetes volt.

Tudom, hogy ki vagyok: Isten gyermeke, királyi hercegnő, akiért maga Jézus Krisztus halt meg a kereszten, hogy majd örökre vele lehessek az újjászületésem után, annyira szeretett. Amikor ezek az elutasítások előjöttek a szívemben és fájtak, akkor könyörögtem az Úrhoz, hogy had lássam az igazság szerint ezeket a dolgokat. Ezért igyekeztem a méltóságomra gondolni, és nem arra, hogy valaki senkinek néz, sőt... Igyekeztem arra gondolni, hogy szétválasztom az embert és a bűnt, a bűn gyalázatos, az ember még megtérhet... Küzdöttem vele. Aztán így telt el két évtized. A bántások nem szűkültek, és én bármikor találkoztam Leventével mindig rossz érzésem volt vele kapcsolatban, bár minden erőmmel igyekeztem ezen túl lenni és szeretni őt, tenni érte, áldást kérni a fejére, hiszen Isten nélküli életében ő volt nagyobb bajban, nem én. Egy alkalommal aztán nagy öröm ért. Egy Budapest melletti településre hívtak meg nőnapi előadónak, és azt a kedvességet is megkaptam, hogy eljöttek értem kocsival, majd haza is hoztak. Nagyon-nagyon megköszöntem testvéreim figyelmességét, hiszen egy olyan család jött értem, akiket még soha nem láttam korábban. Az úton beszélgettem az apukával, és feljött, hogy most nálam van a hátsó udvarban a lányom kocsija. Az én jogosítványom már nem volt érvényes, ezért azt kérdeztem a fuvarozásban dolgozó apukától, hogy szerinte, ha én sofőrszolgálatot kérek, hogy elvigye hozzá, akkor az mennyibe kerülhet?

– Jaj, ne kelljen már ilyen sokat költeni, megoldhatjuk ezt másként is. Beszéljünk meg egy időpontot és én szívesen elviszem a kocsit, bárhová...

– Bárhová? És ha Jászkarajenőn lakna a lányom, akkor is? – viccelődtem vele s a válasz igenlő volt.

Nagyon jól esett a segítőkészség, de azonnal kétség is jött fel a szívemben. Először azt gondoltam, hogy milyen kedves, és hogy ilyenek vagyunk mi hittestvérek egymás iránt, de azután rögtön arra gondoltam, hogy nem fogadhatom el tőle ezt a nagy áldozatot. Inkább fizetek egy idegennek..., de aztán ismét elszégyelltem magam, és nagyon boldogan megköszöntem a segítő szívét. Este még gondolkodtam ezen a lelki reakciómon. Vajon miért gondoltam azt, hogy én ezt nem fogadhatom el, én ehhez egy senki vagyok... és minél többet gondolkodtam ezen, annál inkább arra jöttem rá, hogy ez a sok éves számtalan visszautasításból adódik. Levente, bár lehet, hogy nem is gondolta, de megnyomorította a lelkemet az elutasításaival. Ekkor nagyon elcsodálkoztam, hiszen úgy gondoltam magamra mindig, hogy neki megbocsátottam, és én meg túltettem magam az ilyen szeretetetlen dolgokon. De kiderült, hogy nem! S azt látom, hogy Isten meghallgatta imámat, és most dolgozik a szívemben, hogy ezt a részleges megnyomorítást is ki tudjam dobni magamból. Hálás vagyok Istennek, hogy ő a szívem minden zugát látja, az ott rejtőző és megbújó rossz dolgokat is, s a Szentlélek fényével beviláglítva a pókhálós, ott nyugton pihenő rossz élményeket is kiszórja. Most ezen fáradozom az Úr segítségével. S mivel Isten indította el a gyógyulási folyamatot, remélem, hogy ez a terápia is sikerrel fog záródni a lelkemben.

Hálát adok az Úrnak, mert Igéje mindig igaz:

– Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok. (Zsoltárok 4,4)

Salyámosy Éva

A KÜLÖNÖS RUHA

Szenvedésed
Isten-adta ruhád.
Először sehogyan se illik rád.
Úgy találod, hogy nagy neked.
Belenőhetsz, ha békén viseled..

S ha Isten ráteszi áldó kezét,
erőt arra is ád,
hogy úgy viseld végül a szenvedést,
mint drága ünneplőruhát.

M. Feesche után németből ford.
Túrmezei Erzsébet

KÖZEL VAN AZ ÚR MINDENKIHEZ

„Közel van az Úr mindenkihez aki hívja, mindenkihez aki igazán hívja. Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kívánságukat és megsegíti őket." Zsolt 145,18-19.
Ezek az igék sokszor adtak erőt az élet harcaihoz. Isten kegyelméből sok áldott megtapasztalásban volt részem. A sok közül egyet szeretnék megosztani testvéreimmel, amely 1998-ban történt. A szárdi piacon megjelentek a vámhivatal emberei, többektől elvették az őrölt paprikát, így tőlem is elvették az előttem lévő 20 dkg-ot, több nem is volt nálam. Rövid időn belül megjött a levél a 20.000 Ft büntetésről, mert nem volt őstermelői igazolványom. Mivel nem tudtam kifizetni, elmentem személyesen a vámhivatalba, ahol a „nagyfőnök" fogadott, és elmondtam, hogy Istenben hívő keresztény vagyok, van egy drága könyvem a Biblia, ami erőt ad naponként. Elmondtam a helyzetünket, és megkértem, ne zaklassanak, mert nem tudom vállalni a fizetést, de bemegyek a börtönbe és leülöm. Eszembe jutott az ének: „a börtön palota lesz, ha Jézussal együtt vagyok."
Ez a dolog júniusban történt, és novemberben újra kaptam az értesítést, hogy jönnek végrehajtani. Én nyugodt szívvel vártam, sőt készültem, hogy megvendégelem őket, persze közben imádkoztam az én Uramhoz. A végrehajtás elmaradt.
Aztán 2003 novemberében újra kaptam a felszólítást, most egy másik ember fogadott a vámhivatalban, így újból elmondhattam neki, hogy Isten gyermeke vagyok. Tőle is megkérdeztem, hallott-e a Bibliáról, ami Isten szeretetéről szól. Ismét kértem, hogy mivel fizetni nem tudok, legyen vége az ügynek, én nyugodt szívvel bemegyek a börtönbe, és leülöm. Ha Isten így látja jónak, örömmel vállalom. Gondoltam, talán ott is Isten szeretetéről tehetek bizonyságot. Közben mondogattam mint Dániel „az én Istenem meg fog szabadítani, de ha nem tenné is, akkor is Benne bízom."
Néhány hónap elteltével megjött a levél: adósság elengedve. Eszembe jutott egy kedves igém a Jeremiás siralmai 3,25-26 verse: *„Jó az Úr a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhoz. Jó csendben várni az Úr szabadítására."*

I. Jenőné, Bogyiszló

Egy MERA-hallgató az Úrhoz költözött

Kárpátaljáról származom. Hívő szüleink voltak, akik az 1960-as évek elején 4 gyermekáldást elfogadva az Úrtól élték imádkozó, szerény életüket, istenfélelemben nevelve minket. A monte-carlói adásokról egy magyarországi testvértől kaptak híradást, és 1969 óta rendszeresen hallgatták. Így mi, gyerekek, akaratunkon kívül naponta többször is belekerültünk az evangélium hirdetésének mennyei légkörébe. De nemcsak mi, hanem aki éppen akkor a házunkban volt. Az adásokon keresztül sok hasznos bibliaismerethez, lelki élményhez, áldáshoz jutottunk.
Az én szülőfalumban akkor nem volt élő gyülekezet, de szüleim sokat imádkoztak megtérésért, lelkigondoztak rászoruló embereket, terjesztették az Evangéliumi Kiadó által megjelentetett iratokat. Aztán lassan mások is elkezdték hallgatni az adásokat, házi bibliaórák alakultak, és lassan elérkezett az ébredés ideje a szülőfalumban.
Isten gazdagon megáldotta az imádkozó szolgálatukat, és csodát tett a falu református közösségével. Az évek során sokan élő hitre jutottak, és a gyülekezetnek igazi lüktető, szolgáló élete lett.
Ennek a mennyei erőforrásból táplálkozó szolgálatnak a kisugárzását tapasztalhattam meg 2015. február 27-én, amikor a 86 éves korában hazaköltözött édesanyám ravatalánál kellett megállnom.
Amikor meghallottam édesanyánk halálának hírét, a 22 évvel ezelőtti gyászélményem kezdett felelevenedni bennem. Ekkor édesapánkat kísértük utolsó földi útjára. Abban az időben még a hívőkkel ellenségeskedő, lelki sötétséget sugárzó légkör uralkodott a helyi gyülekezetben. Életében édesapám is hordta a „hívő" csúfnevet, és kiközösítették, mert saját szavaival, hangosan imádkozott és vallotta, hogy az örök élet bizonyossága már e földön a mienk lehet. Bár az ő elköltözésénél is átéltük Isten vigasztaló szeretetét, de a helyi gyülekezet támogatását nélkülöznünk kellett.

2015. februárjában egy lelkileg felébredt gyülekezettel találkoztam. A ravatalnál a Jn 12,23-26 alapján szólt az élő Ige. Szárnyalt a lelkész bizonyságtétele arról az üdvbizonyosságról, amit Jézusban kaphat az ember. A vigasztaló szavakat hallgatva – a gyász ellenére is – leírhatatlan lelki melegség töltötte el a szívemet. Sok bibliai alapon írt, számomra ismerős ének is elhangzott, amelyeket könnyek közt is velük tudtam énekelni. Különösen a sírnál árasztották a megtartó erőt a feltámadás reménységéről szóló énekek. Köszönet értük annak a kedves énekes csoportnak, amely a helyi gyülekezetből szolgált. A temetés előtt és után többen Isten vigasztalását kívánták, ami újdonság erejével hatott a szívemig. Már régebben is hallottam róla, hogy a gyülekezetben folyik hitoktatás, vannak bibliaórák, házas-alkalmak, terjesztik a Vetés és Aratás folyóiratot. A MERA egyik hallgatója mennyei Urához költözött, de hisszük, hogy fáradozása nem volt hiábavaló az Úrban. Dicsőség Istennek érte!

F.-né T. Mária, Orgovány

GONDOLATOK: FÉNY ÉS ÁRNYÉK

Nemrég hatvan százalékos napfogyatkozást figyelhettünk meg hazánkban. A hold bekúszott a nap és föld közé, és leárnyékolta a nap egy részét. Erről jutott eszembe, hogy mi van akkor, ha egy kisebb súlyú dolog beárnyékolja az ember életét családban, munkahelyen, a közösségekben. Gondolok itt a hitbeli közösségekre, és kapcsolatokra. „Feketén-fehéren látja a dolgokat”– szoktuk mondani, kritikusan jelezve, hogy a dolgok bizony komplikáltabbak, mint ahogyan mi azt szeretnénk. A kategorizálás, a dolgok felosztása feketére-fehérre, jóra-rosszra, sötétre-világosra, életre-halálra, általában megnyugtatat minket, mivel magunkat előszeretettel a jó kategóriába szoktuk besorolni. A bűnbeesett állapot olyan, mint az édenkertben: amikor a kettéválasztást, kategorizálást végzi az emberpár, jónak és rossznak tudása. ADAM, nemcsak az első férfi neve. Héberül az adam egyszerűen annyit jelent, hogy ember, nemtől függetlenül. Emberi személy, tehát nem Isten, és nem is állat, férfi vagy nő. Olyan valaki, akit Isten önmagához hasonlóvá teremtett. *„Alkossunk embert (adam) a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá.” (1Móz 1,26)* „Alkossunk” - a többes szám arra utal, hogy Isten nem egy személyű egyeduralkodó, hanem három személy kapcsolata. A társas Isten az embert is önmagához hasonlóvá, társas lénynek teremtette. Az egység az önalárendelésben nyilvánul meg. Isten egysége kiemeli és fenntartja teremtményeinek izgalmas és gyönyörű különbözőségét és eltérő szerepét. A nők elnyomásával járó férfiuralom, – a nemek egyformaságának gondolatai is – idegen a Biblia világképétől. A fő (fej) az, akiből tovább ömlik a szeretet. Az Atya Fiú kapcsolat a szeretet túláradását indítja el.

Az Atya a szerető, és a Fiú a szeretett. Krisztus a szerető, és az Isten népe a szeretett; a férj a szerető, a felség a szeretett, aki viszontszeret. Nem kell kiérdemelnie a férje szerelmét, mert feltétel nélkül ömlik, – sugárzik rá. Erőt, hatalmat, tekintélyt kell sugározniuk, még akkor is, ha ez bizonyos helyzetekben nehezen megvalósítható. Felelősek azért a képért, amely általuk él, és amelyből ők is élnek. Ki kell lépni az árnyékból.

A Biblia sokféle összefüggésben beszél az árnyékról. Mindent szabad az embernek, de nem minden épít. Vannak dolgok, amik nem használnak, nem építenek, hanem igenis rongálnak, ilyen a büszkeség és a túlzott kívánság. A bűn árnyéka, amely rávetül földi életünkre. Járjunk bár akármennyire is annak napfényes oldalán. Mert jólétben és gazdagságban, egészségben és kényelemben, nagycsaládban, és sikeres karrier esetén is, újra meg újra elkísér minket a saját árnyékunk, amelyet tényleg nem tudunk átlépni. Az árnyékom mindaz, ami köztem és Isten között vagy a mellém adott embertársam között van. Árnyékom persze a feldolgozatlan múltam, a meg nem valósult, a tudat alatt mélyére űzött vágyaim, és az elfojtott álmaim is. A bűneim az igazi árnyékom, amelyek másokat is beárnyékolnak. Amelyek talán a legszeretettebb családtagjaimra is rossz fényt vetnek. Befolyásolják őket, sőt gyermekek esetén meghatározzák fejlődésüket. De ezt fel lehet ismerni, néven nevezni, megtagadni és annak a Jézusnak adni, akiben semmilyen sötétség sincs, mert Ő a világ világossága! Ha Ő növekszik bennünk, akkor egyre kisebbé zsugorodhat a mi árnyékszemélyiségünk, – bibliai szóval az Óemberünk. *„Boldog ember, aki megnyerte a bölcsességet, és az ember, aki értelmet szerez.” (Péld 3,13) „Aki figyelmez az Igére, jót nyer; és aki bízik az Úrban, óh mely boldog az!” (Péld 16,20)* A Példabeszédek könyve elsősorban fiatal fiúk számára készült gyűjtemény, amelynek segítségével bevezetést nyernek a bölcsességbe. *„A derék asszony Urának koronája, de mint a csontszú, olyan a szégyentelen.” (Péld 12,4)* a kritérium ez: *„Csalóka a báj, múlandó a szépség, de az Urat félő asszony dicséretre méltó.”* Mert ez a bölcsesség, az Isten félelme és az élet útja. Magasztaljuk azt a Jézus Krisztust, aki meghívott erre az útra. Hív ma is, bárhol is legyünk, és lehetővé teszi, hogy vele járjunk ezen az úton!

Az asszony dicsérete

Derék asszonyt ki talál? Igaz gyöngynél magasabb az ára.
Megbízik benne a férje szíve, nyeresége sem marad el.
Jól bánik vele, nem rosszul, élete minden napján.
Szerez gyapjat és lent, keze örömmel dolgozik.
Valóságos kereskedőhajó, messziről szerzi be kenyerét.
Fölkel még éjjel, élelmet ad házának, törvényt szolgálóinak.
Kinézett egy mezőt, meg is vette, keze munkájával ültette be szőlőskertjét.
Erővel övezte derekát, karjait megacélozza.
Belekóstol üzleti sikereibe, éjjel sem alszik ki gyertyája.
Kezét guzsalyra vetette, tenyere orsót támaszt.
A szegénynek megnyílik marka, kezét nyújtja a nyomorgónak.
Nem félti a hótól háza népét, hiszen mindnyájan karmazsinba öltöztek.
Szőnyegeket készített magának, bíbor-bársony az öltözete.
Férjét ismerik a kapuban, az ország vénjeivel tanácskozik.
Vásznat szőtt és eladta, övet adott át a kánaániaknak.
Erőt és szépséget öltött, nevet az idő múlásán.
Szája bölcsességre nyílik, ajkán szerető tanítás.
Számon tartja háztartását, a lustaság kenyeréből nem kér.
Fölkelnek fiai, és igazat adnak neki, férje dicsőíti.
Sok derék nő van, de te mindenkit felülmúlsz.
Csalóka a báj, hiába a szépség, az Istenfélő asszonyé a dicséret.
Adjatok neki keze munkájából, tettei magasztalják a kapuban.”

Ez egy gyönyörű himnusz a nő dicséretéről. 22 sor a héber á.b.c. alfabetikus sorrendje szerint kezdődő sorokkal – akrosztichonba szedve. Mivel a Bibliában van leírva, úgy tekinthetjük, mint az Isten szerinti női ideált. Hadd zárjam ezt az elmélkedést a férfitársaim felé fordulva: ti is legyetek Istenfélőek és segítsétek feleségeteket, hogy derék, jó kedélyű asszonyok lehessenek, amennyire rajtatok áll!

Bödös József

EL NE FELEDD!

„Áldjad lelkem az Urat és ne feledd el mennyi jót tett veled.” Zsoltárok 103,2
Egyik reggeli csendességemben a Zsoltárok 32,8. versében ezt az üzenetet kaptam: *Bölcsé teszlek és megtanítalak melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.* Megköszönöm az Úrnak ezt a szeretetet, türelmet, hogy ilyen gondja van e bűnös porszemnyi emberre. Tudom, ezt Jézusért, az áldott Megváltómért, közbenjárómért cselekszi. Köszönetet mondok az áldott mennyei Atyának, hogy úgy formál, mint a kézműves az agyag edényt. Igen, mikor a tisztogatása tart, azt nem mindig örvendezéssel veszem.
Pedig csak így lehetek kedves Isten előtt, ha elfogadom úgy, ahogy az egyik énekünk verse mondja: Mélyebbre benned, mélyebbre még. Nem kell a földön semmi egyéb. Krisztus a szívemet tárom eléd, élet vagy nékem és nyereség. Szeretném megosztani a testvérekkel az Úrtól kapott negyedik unokám születésének történetét. A kisebbik leányomnak volt már két fiú gyermeke, és a harmadik áldott állapotát csak akkor volt hajlandó elfogadni, ha leány gyermeke lesz. Itt meg kell jegyeznem: sajnos ő még nem fogadta be életébe az Úr Jézus Krisztust. De az áldott mennyei Atya beleszólt az ő elképzeléseibe, mert az ultrahangos vizsgálat – ahogy növekedett a kisbaba –, mindig leány gyermeket mutatott. Nem is választottak csak leány nevet, bár én mondtam, mi lesz, ha fiú lesz, de ők hallani sem akartak róla. Eljött a szülés ideje, persze a férjemmel, aki már ekkor Isten gyermeke volt, imáinkban hordoztuk őket. Bent jártunk Budapesten, és jött a telefon, hogy a leányom bent van a szülőszobában, jön a kis unokám. Isten kegyelméből be tudtam jutni a szülészetre, ekkor már megszületett a harmadik fiú unokám. Persze a szülők meglepődtek, hogy nem az ő elképzelésük szerint történt. De én kezemben tartva az unokámat hálát adtam az áldott mennyei Atyának, hogy mind a ketten jól vannak és egészségesek. Igen, itt is érvényes az áldott Isten szava, az Ige: *Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti útjaitok nem az én útjaim, így szól az Úr. (Ézsaiás 55,8)*
Amíg kicsik voltak a gyermekeim, unokáim, a magam egyszerűségével beszéltem nekik az Úr Krisztusról. Most, hogy már nagyok és ritkábban találkozunk, Jézus Krisztusnak beszélek róluk.

S. Gáborné, Monor

ÚJ PÁLYÁZAT

Sokféle nyelv létezik ezen a világon. Becslések szerint kb. 6500–7000 csak a beszélt nyelvek száma, s akkor még nem beszéltünk az egyéb nyelvekről: a fütty nyelvről, mellyel a Kanári szigetek egyes néptörzsei kommunikáltak egymással, vagy a legyező nyelvről, melyet az úri hölgyek használtak mesteri módon a társasági életben, hogy a metakommunikáció egyéb válfajairól már ne is beszéljek. Mindezeken túl a teremtett világ is tele van olyan üzenetekkel, melyek pontosan dekódolhatóak, persze csak akkor, ha valaki érti azt a nyelvet, melyen az üzenet érkezik. Mit is jelent ez? Ha valaki beszél angolul, akkor megérti amit angolul mondanak, s le is tudja fordítani mondjuk ékes magyar nyelvünkre. Ez triviális, mint ahogy az is, hogy aki érti a természet által közvetített információkat, annak az konkrét jelentéstartalommal bír. A jó kertész már a rügyek milyenségéből következtet a várható termésre. Aki ismeri a különféle madarak énekét, az megmondja, hogy milyen madár van a közelben, stb. S aki értelmesen vizsgálja a teremtett világ törvényszerűségeit, az megsejt, megért valamit a Teremtőről. Pál apostol így fogalmazza ezt meg: *„Ami ugyanis nem látható belőle (mármint Istenből): az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.” (Róma 1,19)* „Értelmes vizsgálat” – micsoda összetett kritériumrendszer! Feltételezi az előzetes tudást, az odafigyelést, a tanulásra való képességet és készséget, az elmélyült folyamatos munkát, az odaszánt időt, energiát, a következtetések levonásának képességét, és még ki tudja, hogy mi mindent. De, ha ez megvan, no nem professzori magasságokban, de arról a szintről kiindulva, ahol éppen tartok, akkor a teremtett világ is Isten nagyságáról beszél, pont úgy, ahogy azt Dávid megírta a 19. zsoltárban: *„Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul. Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.”*
Nekem személy szerint több olyan tapasztalatom van már, amikor Isten egészen konkrétan üzent, tanított valamit teremtményein keresztül: egy látszólag megfagyott hóvirág által, egy frissen kirepült feketerigó fióka életét figyelve, a kutyánkban elrejtett képességekre rácsodálkozva vagy a vihar után felragyogó csodaszép szivárvány színeiben gyönyörködve... S ehhez nem kell diáknak lenni, pláne nem iskolapadban ülni, csak nyitott szemmel-szívvel élni, s hajlandó lenni észrevenni és megtanulni a feladott leckét. Meg vagyok győződve, hogy nemcsak nekem jelentenek sokat Isten teremtett világának csodái, s a bennük rejlő üzenet, épp ezért kérem írják meg nekünk ilyen irányú megtapasztalásaikat.

A pályázat mottója:

„Nyitott szemmel”

Beküldési határidő:

2015. július 31.

IMAMEGHALLGATÁS

Eddig semmit nem kértetek az én nevemben. Kérjetek, és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen. (János 16,24. Egyszerű fordítás)
Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak bennetek, akkor bármit akartok, kérjétek és megadatik nektek. (János 15,7. Ref. fordítás)
Mivel a mi Teremtő Istenünk – az Ő végtelen kegyelméből – egy hívő családba helyezett, amikor leküldött erre a földre, ismereti szinten már gyermekkoromban találkoztam Vele. Megismertem az Ő Igéjét, s megtanultam – megtanították velem a szüleim –, hogy Isten szava mind igaz, amit a Bibliában olvashatunk.
Ezzel a „hittel”/„elhívéssel” kezdtem olvasni a Bibliát, igyekeztem minél több ismeretet szerezni, hogy a kicsírázott, – majd később folyamatosan növekvő – kevéske hitem alapját már ne csak a szüleimtől/lelkipásztoromtól hallottak képezzék, hanem a saját megtapasztalásaim is. Ahogy kamaszodtam, rávettettem magam arra, hogy kialakítsam a „saját” hitemet/meggyőződésemet. Meg voltam győződve ugyanis arról – sőt, még ma is ezt vallom –, hogy az olyan hit nem sokat ér, ami azon alapul, hogy hiszek/elhiszek valamit azért, mert azt egy megbízható forrásból kaptam, vagy egy általam elismert „szaktekintélytől” hallottam. Ez a „hit” akkor válik szilárddá, megingathatatlanná, akkor válik a „sajátommá”, amikor minden lehetséges oldalról megvizsgáltam. Sőt! Azt is megvizsgálom, hogy különböző nehézségek és életkörülmények között is alkalmazható-e? A nehéz/extra körülményekben is működik-e az, amiről eddig azt hittem – azt gondoltam,– hogy igaz?
Már „nagykamasz” koromban ez a felfogás jellemezte a „hitről” és az „elhívésről” kialakított állásfoglalásomat. Ezért jelentett számomra nagy örömöt, amikor – a Műszaki Egyetem első évfolyamára kerülve – ezt a hozzáállást a matematika professzorom tanításában is igazoltnak találtam.
Ezért tegyünk most egy rövidke kitérést a matematika területére. Ehhez tudni kell, hogy számomra ez a „megvilágosodás” 1954-ben, s az ezt követő években történt, amikor a „dialektikus materializmus” cunamija próbált elsöpörni minden „idealista” szemléletet. Mindent, ahol szerepet kaphat a hit, a természetfeletti. Mindenütt azt tanították – azt kellett tanítani –, hogy csak azt fogadhatjuk el, amit kézzel meg tudunk fogni, amit kísérletileg be tudunk bizonyítani, amit matematikailag ki tudunk számolni. Látszatra nagyon szimpatikus volt ez az ideológia. Különösen egy olyan fiatalember számára, aki azt gondolja magáról, hogy tényleg okos, jó feje van.
Neki is láttam tehát és elkezdtem „ésszel” vizsgálni az élet dolgait, hiszen azt tanították, hogy a világ – és annak minden törvénye – megismerhető. (Csak sokat kell tanulni, meg kutatni!) Tehát nem a HIT, hanem a TUDOMÁNY. „A matematika mindenek felett való, a matematikával mindent meg tudunk magyarázni.” Aztán mindjárt az első lépésnél beleakadtunk a hit fogalmába. Ahhoz ugyanis, hogy ez a matematikai rendszer működőképes legyen, el kell fogadnunk egy dolgot, ami nem bizonyítható, „de így van”. Higgyük el! Mégpedig: A neves matematikus, Kurt Gödel „Nem komplettségi” tételében: A matematika „ellentmondás-mentessége” nem bizonyítható. Ezt el kell hinni. Viszont, ha nem így lenne – ha ezt az ellentmondás-mentességet nem fogadnánk el, – akkor a matematikát nem művelhetnénk, összeomlana. Nahát! Ezt mondta egy elismert matematika tudós! (Akkor persze ezt titkolták!) Tehát már itt felütötte a fejét, hogy a tétel vita nélküli elfogadása, vagyis a matematikai rendszer összeomlik HIT nélkül.
Ezen kívül a matematikában tanultunk még egy — számomra életre szóló – fontos szabályt. Ha valaki azt állítja valamiről, hogy az igaz, hogy az úgy van, ahogy ő mondja, azt nekem meg kell vizsgálnom. Ez passzol a Bibliával is, hiszen Pál apostol ezt írja az egyik gyülekezetnek: Mindent gondosan vizsgáljatok meg, hogy valóban Istentől származik-e! Ami igen, ahhoz ragaszkodjatok, de maradjatok távol mindentől, ami gonosznak látszik! (I. Thessz 5,21-22. Egyszerű fordítás)
A matematikában ez úgy néz ki: ha van egy állítás, jelöljük egyszerűen úgy, hogy: A = B A matematika szabályait betartva levezetem az egyenletet. Ha a végén beigazolódik, hogy a feltételezés valóban igaz, akkor minden rendben van. „A” valóban = „B”-vel. Ha nem ez jön ki, akkor az állítás hamis volt. (Esetleg be akartak csapni, vagy legalább is, „félrevezetni”.)
Levontam a következtetéseket a magam számára. Mindent meg kell vizsgálnom. Előzetesen feltételeznem kell, hogy igaz, de abból valami „következmény” származik, amit kiértékelek. A végén megvizsgálom, hogy mi az eredménye? Milyen „hozadéka” lett a dolognak? Ebből eldöntöm, hogy valóban helyes az az állítás, vagy nem?
És most szeretnék visszatérni a bevezető sorokban taglalt imameghallgatásra. Eddig semmit nem kértetek az én nevemben. Kérjetek, és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen. (Jn 16,24. Egyszerű fordítás)
Sokat kerestem ennek az igeversnek az „értelmét”. Azt, ami a mélyén van. Azt, ami túl van a látható, az olvasható betűk valósága mögött. Az igevers „szellemét” próbáltam megkeresni. Az egyértelmű, hogy csak akkor megy ez a dolog, ha az Úr Jézus nevében kérek. Ebben pedig már az is benne van, hogy az Ő „kedve szerint” kérek. Itt úgy látszik, hogy a „szabad akarat” csorbát szenved. Mégsem kérhetek akármit? Ha meggondolom, hogy egész lényemet – azzal a dédelgetett „szabad akaratommal” együtt – adtam oda Neki, akkor már erre a kérdésre is választ kapok. Az viszont nagyon megkapó ebben a bibliaversben, hogy az Úr Jézusnak fontos, hogy „a mi örömünk teljes legyen”: Hát nem aranyos!? Ő nem is csak azt nézi, hogy mennyire van szükségem arra a dologra! Azért adja meg nekem, hogy örüljek neki. Örüljek az ima meghallgatásának. Örüljek az ajándéknak, mert azt bi-

zonyítja, hogy az Ajándékozó szeret engem! Ez valami szuper jó! Hát nekünk ilyen Istenünk van!
Aztán megint jön egy igevers, amiben meg lehet akadni egy kicsit, ha csak felületesen olvassuk, Ez a cím alatti második igevers:
Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak bennetek, akkor bármit akartok, kérjétek és megadatik nektek. (Jn 15,7. Ref. fordítás)
Első látásra úgy tűnik, hogy ez a „bármit" nem nagyon illik bele eddigi bibliai felfogásunkba! Volt már olyan, hogy ó-emberi természetemet „rajtakaptam" azon, hogy akár egy balesettel is eltávolítottam volna azt a személyt, aki keresztezni meri az én érdekeimet. A Szent Szellem hamar figyelmeztetett, hogy ez Isten gyermekeinek nincs megengedve. Gondoljunk csak arra, amikor a tanítványok „tüzet akartak kérni" a samáriai falura, akik nem voltak hajlandók befogadni szeretett Mesterüket.
Ha ezt az igét csak egy kicsivel jobban megnézzük, akkor már keresés nélkül is kilátszik a betűsorok mögötti szellemi tartalom. Ha Bennem maradtok. Az én beszédeim bennetek marad. Ez már olyan, mint a szivacs a festékes vödörben: benne vagyok a festékben, de én is tele vagyok festékkel. Ez egy csodálatos állapot. (Bár mindig így lennék!)
Azt hiszem, az Úr Jézus itt azért „merte" kimondani, hogy kérjetek „bármit" amit csak akartok, mert ebben a „festékes szivacs" állapotban nem is tudnánk olyat kérni, amit Ő nem akarna, hiszen minden pórusom Vele van átitatva!
(Megjegyzés: Amikor arra adtam a fejem, hogy ennek az igeversnek a mélyére szeretnék ásni, akkor még azt gondoltam, lehet, hogy itt valakinek a bicskája bele fog törni. Vagy az enyém, mert nem találom meg az „elfogadható" magyarázatot, vagy a Biblia kerül ellentmondásba önmagával, a „bármi" és a „szabad akarat" vonatkozásában. Közben pedig „észrevétlenül" minden világos lett. Dicsőség az Úrnak!)
Tényleg minden kérésünket meghallgatja Isten? Azt gondolom, hogy igen! Aztán: Tényleg minden kérésünket teljesíti Isten? Hiszen a János 15,7-ben azt olvassuk, hogy *„bármit kértek az én nevemben, megkapjátok"*!
Azt tapasztalom, hogy nem!
Akkor most mi van? Teljesíti, vagy nem teljesíti?
Sok helyzet megmagyarázható azzal a hasonlattal (most jutott eszembe, de talán érthető lesz), hogyha a kisfiad rámutat a sósavval töltött pohárra, hogy inni szeretne belőle, biztosan megtagadod a kérését. Azt mondod, hogy: NEM ! Nagyon határozottan: NEM! Talán még rá is ütsz a kezére. Az is lehet, hogy egy pohár sör esetében is nemet mondasz, de 15 évvel később esetleg teljesíted a kérését. (Csak a példa miatt mondtam. Nem akarok az alkoholizálásnak propagandát csinálni.) Ez esetben a kérésre az a válasz, hogy „VÁRJ!"
Aztán van olyan is, amit az Apostol úgy szövegezett meg, hogy: Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt (Jk 4,3 Károly ford.)
Ez az ige nekem elég sok problémát okozott (néha még ma is). Hogyan kell „jól kérni"? Erre hallottam már jó néhány „panel" választ, de ezeket nem találtam minden esetben megnyugtatónak: „Ha Isten akarata szerint kérsz, akkor azt megkapod". Ez így biztosan igaz. De azt elég nehéz kiszimatolni, hogy a záró dolgozatomra kért jó jegy, a rozoga autóm újra cserélése, vagy a szűkös lakásviszonyaim javítása, miért ne volna Isten akarata szerinti kérés?
Akkor kerültem egy kicsivel közelebb ennek az igének a megértéséhez, amikor az „egyszerű fordítást" is elolvastam: *Ha kéritek is, mégsem kapjátok meg, mert nem helyes indulattal kéritek. Hiszen csak arra kellene, hogy önző módon magatok élvezzétek. (Jk 4,3 Egyszerű fordítás)*
Ebben az „imameghallgatási kérdésben," a hívő pályafutása során – azt hiszem – minden „Isten-gyermekének" meg kellett vívnia a maga küzdelmét. Nekem legalábbis meg kellett. Keményen.

N. Rezső
(folytatjuk)

Erősödik a hitem

Ahogy gondolkodtam azon, milyen imameghallgatásokban volt részem, mióta Istennel járok, sok minden eszembe jutott.
Egyet szeretnék most a sok közül kiemelni. Miután 2006-ban emlőtumor miatt megoperáltak, s Isten kegyelméből tünetmentes vagyok, imában azt kértem, hogy sorstársaimhoz közelebb kerülhessek. Kis türelmet kért tőlem, aztán jött a lehetőség. A kórházban, ahol dolgozom, önkéntes beteglátogatókat kerestek. Hittem, hogy ez volt Isten válasza az imámra. Már 4 és fél éve járom az onkológiai osztályt heti rendszerességgel, viszem Isten irgalmának üzenetét. Az a legszebb része a látogatásnak, ha bizonyságot tehetek, vagy ha a beteg megengedi, hogy az ágy mellett imádkozzam érte. Nagy szükség van erre a szolgálatra, mert a betegek várnak, számon tartják, kérdőre vonnak, ha nem megyek betegség vagy egyéb elfoglaltság miatt.
Van egy kincses dobozkám, ami nélkül sosem megyek látogatni, ebbe igeverseket gyűjtögetek. A látogatás végén abból húznak a betegek, csak azok, akik szeretnének. Mindig megkérem, csak akkor húzzanak, ha meg is tartják.
2007-ben épp a születésnapomon kaptam Istentől bizonyosságot a szívembe, hogy eredményeim rendben lesznek, megtart még itt a földön. Azóta is tart még az ígéret, és minden napot, hetet, hónapot és évet megköszönök.
Isten csodálatos imameghallgató Isten, ezt tapasztalom meg nemcsak a magam, hanem mások életében is, ám arra törekszem, hogy minél inkább az én életemben történjenek meg a csodák, hiszen ez által erősödik a hitem.
„Mert nap és pajzs az Úr, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Boldog az az ember, aki benned bízik!" (Zsoltár 84,12-13)

P.-né B. Márta

ÚJJÁSZÜLETTEM

Hogyan születhetek újjá? (Jn 3,1-8.)
Sokszor találkozok olyan emberekkel, akikben van egy félelem. Félnek megtérni, félnek az Úr Jézus mellett dönteni. Mit szólnak majd a régi barátok hozzá? Vagy ha megtérek, meg tudok-e állni? Be tudom-e tartani az Ő útját? Nyilván, a magunk erejétől nem tudjuk. De az Úr ad erőt a Szentlélek által és az ige által megmaradni az ő útján.
Ami érdekes, hogy az Úr Jézus lényegre törő volt: Azt mondta Nikodémusnak, a zsidók fő emberének, tanítónak: Szükség neked újonnan születni! Miért? Erre a miértre benne van Isten igéjében a válasz. Annak a feltétele, hogy meglásd Isten országát, és bemehess abba, ez: újjonnan kell születni. Nikodémus erre azt kérdezi: Hogyan? És mi is megkérdezhetjük: Hogyan történik ez? Mi által? És ki végzi az újjászületést?
Az Úr Jézus azt feleli Nikodémusnak: „Szükség újjonnan születni víztől és Lélektől". Nikodémus először nem érti és azt mondja: „Bemehetek az én anyámnak másodszor is a méhébe és megszülethetek?"
Nem erről van szó. Az Efézusi levélből néhány igevers megmutatja, hogy mit használ Isten, az Úr Jézus arra, hogy minket újjászüljön: *„Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje..." (Ef 5,25-26)* Tehát azt mondja, hogy az ige megtisztít!
Igaz, hogy én már 1997-ben is jártam a gyülekezetbe, 1998-ban bemerítkeztem a feleségemmel együtt, s úgy az értelmemmel megértettem, hogy az Úr Jézus meghalt értem, s hogy megbocsát nekem, ha hozzá jövök, s nem kerülök a kárhozatba, ha hiszek benne, ha elfogadom Őt; tehát ezeket az értelmemmel elfogadtam, de a szívemben nem volt összetöretés, bűnbánat. Nem voltam újjászületve. Egy alkalommal, amikor a bemerítés után kisebb dolgokon összejöttünk a feleségemmel, úgy történt, ahogy cigányoknál szokás volt a régi életben: Összekaptunk, adtam is és kaptam is! Összeverekedtünk. Egy hétig külön aludtam, ő az anyjánál, mert ott laktunk, én pedig édesapámnál. Éreztem éjszaka, a lélek elkezdett bántani, hogy nem jól tettem. De közben jöttünk a gyülekezetbe. S olvasták azt az igét, hogy *„Júdás vezetőjük lett azoknak, akik elárulták Jézust!"* S a Szentlélek elkezdett dolgozni bennem, s valami olyasmi zajlott a lelkemben, hogy valami hasonlót tettem, mint Júdás? Egyre jobban rám nehezetlődött a bűneimnek a súlya, mintha a szívemen, a vállamon, a lelkemen egy kő lett volna. S egy ilyen hang szólt bennem: „Hogy tudtam ezt elkövetni? Hogy tudtam ilyet csinálni?"
Nem úgy jöttem a gyülekezetbe, hogy sírjak, egyébként sem voltam én egy könnyen síró ember. De már nem bírtam visszafolytani magamba, egyszer csak kitörtem, és hangosan sírtam. Olyan hangosan, hogy én egyre hangosabb lettem, a prédikátor egyre halkabb. Persze ezt látták a vezetők, visszamaraszaltak az istentisztelet után, s kérdezték: mi van velünk, mi a gond? Elmondtuk, hogy összekaptunk, hogy egy hete külön alszunk. És azt mondták a testvérek: Ezt nem szabad a hívőknek! Itt ki kell békülni, egymásnak meg kell bocsátani!
A feleségem erre azt mondta: Ő nem bocsát meg! Maguk nem tudják, hogy milyen ideges ember ez! S akkor Kovács Barna testvér, aki éppen ott volt Szatmárnémetiből, azt mondta a feleségemnek: „Ha te nem bocsátol meg a férjednek, az Úr Jézus sem bocsát meg neked". S ez a mondat szíven találta, a mai napig sem tudom, hogy mi zajlott le a szívében, de amíg beszélgettek velünk a testvérek, azt láttam, hogy mi sírunk, s a vezető testvérek is velünk együtt sírtak. Kibékültünk, megpusziltuk egymást, és kézen fogva mentünk haza a gyülekezetből. S ami csodálatos volt, hogy egy mennyei nyugalom, egy békesség költözött a szívembe, olyan, amit azelőtt soha nem éreztem. Csodálatos volt ezt megtapasztalni, ezt nem is tudom szavakkal kifejezni.
Utána elkezdtem komolyabban venni az Urat, elkezdtem tanulmányozni a Szentírást. Rá egy évre a testvérek megbíztak imaóra vezetéssel.
Ennek már 17 éve, de azóta a kezemet nem emeltem fel a feleségemre, és ezt a testvérek tudják, tanusíthatják, hogy az Úr Jézus adott újjászületést, nem csak bemerítkezést.
Szeretném folytatni egy érdekes kérdéssel: Honnan tudjuk mi, hogy valaki újjászületett? Hiszen annyi vallásos ember van Bibliával a kezében, honnan tudhatjuk, hogy valaki igazán az Úrban van?
Onnan, hogy van új élete! Látszik világosan a régi és az új élet közti különbség. Ezt Pál apostol így mondja a 2.Kor 5,17-ben: *„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak."* Ahogyan a római levélben a keresztségről azt mondja Pál, hogy amikor alámerítkezünk, az azt jelenti, hogy meghalunk a réginek, azonosulunk az Úr Jézus halálával, eltemetjük a régit, s ahogy felemelnek a vízből, feltámadunk az Úr Jézussal egy új életre.
Tehát kell, hogy látszódjék a régi és az új közötti különbség. A másik dolog, hogy aki újjá van születve, azt a Szentlélek vezeti. A Szentlélek tanítja az újjászületett hívő embert! Emlékezteti is: *„Esztekbe juttatja mindazt, amit én parancsoltam néktek" (Jn 14,26)*
Az újjászületett hívő embernek az életében látszódik a Szentlélek gyümölcse. Az újjászületett hívő ember kell tudja, hogy szeresse az ellenségét. Ezt látom az életemben is és a testvéreim életében is, hogy akik igazán megtértek, megváltoztak, újjászülettek, azok tudják szeretni azokat, akikkel azelőtt haragba, verekedésbe voltak. Tudnak jót tenni vele, tudnak köszönni nekik, és tudnak bizonyságot tenni nekik. Ez újjászületés nélkül, egy átlagember számára nem megy. Ebbe beleroppan az óemberi természet.
De hogyan születhetünk újjá? Ezt mondja erről János evangéliuma: *„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek." (Jn 1,12-13.)* Tehát az újjászületést nem mi végezzük, nem egy gyülekezeti vén, vagy lelkipásztor. Ezt nem lehet megvenni! Ezt Isten végzi azoknak a szívében, akik befogadják az Úr Jézus Krisztust az életükbe őszintén...

F. Dezső – Ákosi Cigánygyülekezet
(szerkesztett változat)

EMLÉKEK NYOMÁN...

Emlékezünk....emlékezem.....
Ahogy múlik felettem az idő, úgy egyre több emlékkép tárul fel emlékezetemben: kellemes életszakaszok, de a fájdalmas, nehéz évek megpróbáltatásai is. Most, hogy a kormányunk, a rádió, a média, és más hírközlő eszköz is egyre többet idézik fel az első illetve a második világháború borzalmait, fájdalmait, én is elgondolkodtam drága édesanyám édesapjáról, az én nagyapámról, Huszár Jánosról, akit sosem ismerhettem meg, mert 2 napos volt édesanyám, amikor a szerbiai behívót kapta. Rövid idő múlva jött a szomorú hír, hogy ott, Szibériában egy fehér templom közelében lelőtték, vagyis meghalt. Ami emlék maradt utána, egy pár levelezőlap, amit még most is őrzök. Na meg édesanyámék szobája falán egy nagyított fénykép, melyre rá van írva hogy Huszár János, a haza hős védője. Sokat néztem gyermekkoromban én is ezt a fényképet, és olvasgattam a ráírtakat. Még most is megvan.

Később ugyan megtudtam, hogy községünk hősök szobra talapzatán az ő neve is ott áll.
Tovább emlékezem a második világháború borzalmaira, melyben drága édesapám is 4 évig hadifogoly volt. Hála mennyei Atyánknak, hogy hazavezette. Istenünk vigasztaló szeretete tartotta a családban a jó reménységet, sok imával egybekötve.
Így emlékezem még szüleimre, akik 2 nap különbséggel együtt mentek el 1997-ben. Fájó emlékem még most is drága férjem, akit 41 éves házasságunk után hívott haza az Úr, 2005-ben, március 2-án, éppen 10 éve. 2 gyermekünk és nyolc unokánk született. Sajnos az utolsó kis unokát már nem láthatta meg. Nagyon sokat imádkozom értük. Most, hogy újra az ukrajnai háborúról hallunk, gondolom, hogy mindannyiunk szíve elszorul az újabb borzalmak miatt. Nekünk, kereszténységeknek nagy feladatunk, hogy többet imádkozzunk sokat szenvedett testvéreinkért. Kérve Istenünket, hogy lágyítson szíveket, a békétlenséget váltsa fel az isteni békesség drága családja. Ahogy Ezékiel könyve 11. rész 19. és 20. versében is olvassuk: *„És adok nektek egy szívet, és új lelket belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testükből, és adok nekik hús szívet. Hogy az én végzéseimben járjanak, és rendeléseimet megőrizzék, és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem, és én leszek nekik Istenük.”*
Gondolatmenetem így terelődik tovább, a feltámadás ünnepére. Ez a csodálatos örömhír kell, hogy mindannyiunkban élő hitet és nagy hálát fakasszon. Ezt a nagy szeretetet csak csodálni lehet. Hogy hatalmas áldozata árán én is gyermeke lehetek. Kegyelemből. Dicsőség az Atya egyszülött Fiának, az Úr Jézusnak, az igazi feltámadt Hősnek.

K. Sándorné, Miske

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám **41m 7215kHz** **10:30 – 11:00**	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
K	Növekedjetek az ismeretben!	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
P	Nehéz esetek a Bibliában / Cigányműsor	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek	Lelkiposta	Levelek, történetek, interjúk, igetanulmány

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Kulcsár Anikó
Zika Klára
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Kreatív Fókusz Kft.
Felelős vezető: Sztasák Árpád

APÁM SZEMEI

Gyermekkorom városában (Vinkovci) volt folyó és patak, meg nagy park, ami az erdő megmaradt része volt. Nagyon szerettem egyedül kóborolni a folyóparton és az erdőben is. Olyan megnyugtató volt. A szombati nap nálunk igen mozgalmas volt. Mama főzött vasárnapra, és készítette ruháinkat, hogy vasárnap reggel ne legyen kapkodás és nyugodtan várjuk a testvéreket az istentiszteletre.
Egy ilyen szombaton történt. Mama reggel segített apának a műhelyben, aki cukrász volt. A műhely nagy volt, mert sok helyet foglaltak el a csokoládé gépek és a sütőkemencék (a helyszínen dolgozta fel a gépekkel a kakaóbabot). A sütőkemencéket minden szombaton át kellett meszelni. Ehhez apa előhozta az edényt a mész oltására. Észrevette, hogy nincs elég víz, és elküldte a segédet vízért. Mivel a segéd késett, apa merített a fagylalt gép vizéből. De ahogy apa ráöntötte a sós vizet, a mész „robbant", és mivel le volt hajolva, a szemébe fröccsent. Anyát a hátán találta el egy forró mészkő darab, és a csontig kiégette. A segédre bízva a műhelyt, mama haza vezette az égő szemű, megvakult apánkat. Befüggönyözte mama a szobát, mert apa semmi fényt nem tudott elviselni. Én ekkor már tíz éves voltam, és abban leltem nyugalmat, hogy apa ezt megbeszéli az Úrral. Apa el is mondta, hogy imádkozott, és azt mondta az Úrnak, hogy így is szolgálni fogja. Mama viszont pár napig perlekedett az Úrral, hogy mit fog ő csinálni egy vak emberrel és hat gyerekkel?! Másnap, vasárnap az egész kis gyülekezet imádkozott apáért és egész családunkért. Apa nem tudott kijönni az elsötétített szobából, mert nagyon égtek és fájtak a szemei. Hétfőn reggel azt mondta anya, hogy azért menjenek el a szemorvoshoz. Az orvos azt mondta, hogy semmi remény, mert megégtek a vérerecskék. Talán öt fillér remény van a bal szemnél. Cseppeket adott, melyeket apa nem tudott használni, mert nagyon csípték a szemét. Anya ekkor ösztönösen tejet savanyított egy csöpp ecettel, és azzal borogatta apa szemét. Viszont ekkorra már ő is azt mondta az Úrnak, hogy vállalja a feladatot. Apa szemei gyógyulni kezdtek, és csütörtökön örömmel újságolta, hogy már el tud viselni egy kis fényt. Vasárnap már együtt imádkozott a gyülekezettel. Mama ismét azt ajánlotta, hogy menjenek el újra a szemorvoshoz, hogy dicsőséget adjanak az Úrnak. Mikor az orvos belenézet apa szemébe, felkiáltott: „magának ördögi szerencséje van! Megindult a vér az erecskékben". Nem ördögi szerencsém van, szólt apa, hanem van másik orvosom is. Kicsoda, kérdezte sértődötten. A názáreti Jézus, vallotta meg apa. „Ne beszéljen szamárságokat!" – mondta a zsidó orvos. Tudtuk, hogy a tejes borogatás olyan volt, mint a sár, melyet az Úr Jézus rákent a vak szemére.
Apa élete végéig jól látott. Sok Igét hirdetett, nem csak a Vajdaságban, de a nagy Jugoszlávia távolabbi gyülekezeteiben is.
Igen, én úgy értettem akkor és később is, hogy különös, baráti viszonyban van az Úrral. Nem csoda, hogy erre vágytam én is.
Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van. Tenger takarja lábnyomát, szelek szárnyán suhan. Mint titkos bánya mélyében formálja terveit, de biztos kézzel hozza föl mi most még rejtve itt.

Nagyajtai Eszter, Szerbia

Újjászülethetik

Bizony az is újjászülethetik,
ki vén, kinek egy látomása van:
a t e m e t ő.
Az is, kinek a szíve, mint a kő,
akit nehéz fajsúlyú bűnei
láncolnak le a múlthoz,
akit ember már soha föl nem oldoz,
bizony az is újjászülethetik.
A S Z É L fú, és zúgását hallhatod,
azt is tudod már, honnan jön s hová megy,
megfejtheti a meteorológia.
De a L É L E K járását meg se sejti
a tudomány, hiába lengeti
dicsőségét kitárt titkok felett,
az érti csak, ki újjászületett.

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428